

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

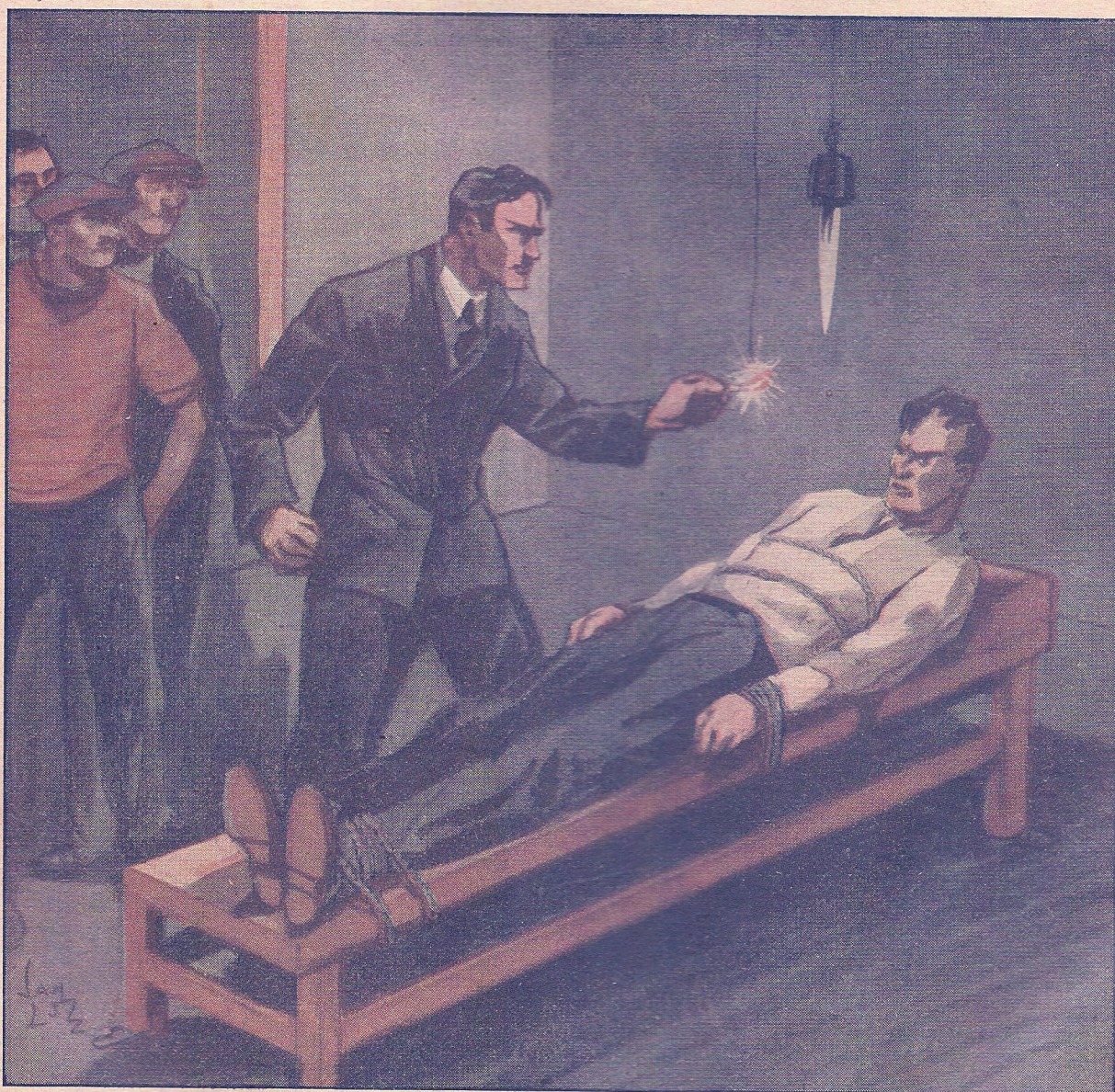
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 812

HET BEDELKIND.

1.50 fr.

En nu steek ik de lont aan, die een half uur kan branden!

NIEUWE SERIE

Het Bedelkind

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET BEDELKIND.

Laat in den avond van een guren dag liepen twee deftig gekleede heeren, gehuld in hun regenmantels, waarvan de kraag opstond, met langzame schreden in de Tooleystreet, een tamelijk breede straat die op den zuidelijken oever van de Theems, bij London-bridge begint en eindigt bij de Dockheadstreet.

Aan hun houding en hun kleeding was het aansonds te zien, dat zij niet thuisbehoorden in deze wijk, waar vrij gegoede arbeiders wonen.

Zij rookten ieder een sigaret en schenen in gedachten verdiept te zijn, want sedert eenigen tijd hadden zij geen woord met elkander gewisseld.

Deze beide mannen waren John Raffles en zijn vriend Charles Brand.

Een paar uren geleden hadden zij de conversatiezaal van de Windsor club verlaten, van welke vereniging de Grootte Onbekende vice-president was in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen.

Meermalen gebeurde het, dat Raffles soms zelfs midden in een gesprek zijn plaats aan de groote tafel verliet, zich zijn overgoed liet geven in de vestiaire en de straat opliep.

Hij kon dan uren lang achtereen door de straten der wereldstad rondzwerven, vergezeld door zijn trouwen makker Charles Brand, die zijn stilzwijgen steeds eerbiedigde, en niet anders sprak, dan wanneer zijn vriend uit zijn stilzwijgen ontwaakte, en het woord tot hem richtte.

Dezen avond was hetzelfde gebeurd.

Raffles scheen schijnbaar genoeg te krijgen van de gesprekken in de conversatiezaal zijner club, die

over niet anders hadden geloopt, dan over renpaarden en amourettes.

Hij had een voorwendsel opgegeven om den kring zijner clubvrienden te verlaten en bevond zich even later op straat.

Zonder zich te bekommeren om den weg dien hij insloeg had Raffles geruimen tijd zwiingend voortgelopen, de eene sigaret na de andere rookend.

Zonder nauwkeurig te weten waar zij waren hadden de beide vrienden de Londonbridge overgestoken en waren zij de Tooleystreet ingeslagen.

Het was omstreeks elf uur in den avond, toen zij den hoek bereikten van de Stoneylane, een smalle straat, die op de Theemskade uitkomt.

Plotseling bleef Raffles stilstaan en legde zijn hand op den arm van Charles Brand.

— Wat is er? vroeg de jonge man op zachten toon.

— Luister eens! antwoordde Raffles fluisterend.

Op eenige passen afstand deed zich een zachte stem hooren, die op smeekenden toon vroeg:

— Een aalmoes voor mijn arme moeder, mijnheer. Zij heeft zoo'n honger en wij hebben niets in huis.

Deze klacht werd telkens opnieuw herhaald.

Blijkbaar werd zij geuit door een klein meisje dat zat neergehukt op een stoep van een huis van een der beide genoemde straten.

Het kind was in vodden gekleed en zeer mager.

Het huiverde van de kou en trachtte zich tevergeefs te verwarmen door een dunnen omslagdoek

zoo dicht mogelijk om de magere schouders te slaan.

Als het daglicht was geweest, had men kunnen zien, dat het kind groote blauwe oogen had, en lange blonde haren, die in krullen langs haar nek vielen.

Zelfs bij het flikkerend licht van een naburige straatlantaarn kon men de fraaie blonde kleur van het haar onderscheiden.

Telkens als er een voorbijganger langs de stoep kwam, stak het meisje de hand op en herhaalde de eentonige klacht.

Na eenigen tijd zoo te hebben stilgestaan, vroeg Raffles op zachten toon aan zijn vriend:

— Valt je den wonderlijk beschaafden klank van de stem van dat meisje niet op?

— Ja inderdaad, Edward. Het is zeker geen kind uit deze wijk!

— En zelfs in het geheel geen Londensch kind, beste Charles, hernam Raffles. Naar de spraak van dat meisje te oordeelen, zou ik zeggen, dat het uit Schotland afkomstig is! Luister maar eens naar den eenigszins zingenden klank van de stem.

Onder het spreken had Raffles in zijn zak getast.

Hij trad na eenige schreden naderbij, tot hij vlak vóór het meisje stond en keek het aandachtig aan.

Het kind kon ongeveer zes jaar oud zijn.

Het keek schuw naar Raffles op en stak haar handje uit.

Raffles liet het geldstuk in de hand van het kind glijden en greep dat handje verbaasd beet.

Toen vroeg hij, en zijn stem nam een warmen klank aan:

— Leeft je vader niet meer, kleine?

Tot zijn verbazing antwoordde het kind niet direct, maar wierp een schuwen blik terzijde.

Raffles keek nu zelf in die richting en zag op eenigen afstand, half in het duister, een in lompen gekleede vrouw staan.

Hij zag haar donkere oogen schitteren en ook de bleekheid van haar gelaat, maar voor het overige viel er weinig van haar te onderscheiden.

— Heb je mij niet verstaan, kleine, vroeg Raffles vriendelijk. Ik vroeg je of je vader nog leeft!

— Neen, mijnheer, die is dood! antwoordde het kind zacht.

— Al lang?

Weer scheen het meisje te aarzelen.

— Drie jaren, mijnheer! antwoordde zij toen fluisterend.

Raffles schudde het hoofd.

— En je moeder — wat doet zij?

Weer gingen de blauwe oogen met een schuwen blik naar het wijf dat op eenigen afstand onbewegelijk stilstond.

Toen antwoordde het kind met eentonige stem

als een van buiten geleerd versje:

— Mijn moeder werkt bij de menschen, maar zij is zwak en kan maar weinig verdienen. Wij hebben vaak honger en het is zoo koud bij ons thuis!

Weer schudde Raffles het hoofd en wierp Charles een blik toe, waarvan deze de beteekenis maar al te goed begreep.

Menigmaal was het voorgekomen, dat Raffles, als hij zulk een rondwandeling door de arme volksbuurten van Londen had gemaakt, dagen lang in een verbitterden gemoedstoestand verkeerde, en dien tijd doorbracht met het beramen van een geheele reeks inbraken bij rijke nietsnutters „uit wraak”, zooals hij dan zeide.

Maar nu vielen zijn blikken opnieuw op het in lompen gehulde wijf.

Hij ging langzaam naar haar toe.

Dadelijk nam het mensch een onderdanige, smeevende houding aan.

De beweging was niet ontgaan aan Raffles' aandacht, evenmin als de veranderde uitdrukking van haar gelaat, die eerst loerend was geweest, maar nu volroerende, om medelijden vragende hulpeloosheid was.

— Ben jij de moeder van dat kind, vrouwtje? vroeg Raffles, terwijl hij met moeite zijn afkeer overwon.

De vrouw knikte en er kwam een groote, roode zakdoek te voorschijn.

— Het komt mij bijna ongelooflijk voor! ging Raffles op bitteren toon voort. Je zoudt de moeder van dat arme meisje zijn en toestaan, dat zij hier in den guren wind op straat bedelt, inplaats van in haar bedje te liggen?

De vrouw scheen nu het oogenblik gekomen te achten om in snikken uit te barsten.

— God weet het, mijnheer zeide zij op huilerigen toon, dat ik niets liever zou willen, dan haar thuis te laten — maar ik kan niet, dat bezweer ik u. Wij hebben vandaag nog niets te eten gehad en er is geen brandstof in huis.

Raffles keek de vrouw scherp aan.

Hij had op dat oogenblik nog onmogelijk de reden kunnen opgeven, maar hij gevoelde als bij instinct, dat de vrouw loog.

Hij bedacht zich even en vroeg toen snel:

— Je man is dood, zegt je dochttertje?

— Ja, mijnheer, al vier jaren!

Raffles keek verrast op.

— Vier? vroeg hij. Het kind zei anders, dat het er drie waren.

Een snelle blik vloog uit de zwarte oogen naar de plaats waar het kind nog altijd zat.

Toen liet de vrouw een meewarig lachje hooren.

— Dolly vergist zich wel eens meer, mijnheer! zeide zij zoetsappig. Zij is een beetje suf uitgevallen, moet gij weten!

— Zoo? vroeg Raffles. Daar ziet zij anders in het geheel niet naar uit.

Hij bemerkte nu, dat er eenige nieuwsgierigen kwamen toelooopen en zeide snel en op gedempten toon:

— Hoor eens, vrouw — ik kan het niet aanzien, dat dat lieve kind bij nacht en ontij hier op deze koude stoep moet zitten bedelen. Als je mij het kind wilt afstaan, dan zal ik zorgen dat zij een behoorlijke opvoeding en een menschwaardig bestaan krijgt.

De vrouw scheen te schrikken.

Zij sloeg haar oogen neer, blijkbaar om hun uitdrukking aan den vreemdeling te verbergen en barstte toen opnieuw in weeklachten los.

— Hoe kunt gij mij dat vragen, mijnheer, jammerde zij. Zij is mijn steun en mijn toeverlaat! Zij is alles wat ik in deze wereld bezit. Neen nooit zal ik mijn lieveling afstaan.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld.

Hij zag, dat er steeds meer voorbijgangers en burens aankwamen en vreesde voor een relletje.

— Hoor eens hier, vrouw, zeide hij, ik wil niet, dat je er schade bij lijdt en ik verzeker je, dat het om het bestwil van je kind is. Je moest den hemel danken dat er op deze wijze voor haar toekomst gezorgd wordt, en dat iemand haar aan deze omgeving wil onttrekken en haar voor hongersnood en ellende wil bewaren. Kort en goed, ik wil je tweehonderd pond geven, als je mij het kind afstaat! En natuurlijk zul je dan het recht houden om het te allen tijde te komen bezoeken!

De vrouw scheen te aarzelen.

Er lag een uitdrukking van hebzucht in haar zwarte oogen.

Met moeite scheen zij aan de verleiding weerstand te bieden.

Maar toen wierp zij een schichtig blik achter zich, als stond daar iemand, die haar met zijn oogen in bedwang hield en antwoordde:

— Neen, mijnheer, ik kan, ik mag het niet doen! Dolly is mij te lief! Ik kan haar niet missen.

En blijkbaar om een einde aan de zaak te maken door een volksoploop te verwekken, barstte de vrouw eensklaps in zulke luide jammerklachten los, dat het meisje op de stoep verschrikt opsprong en naar haar toekwam.

De vrouw sloeg met een dramatisch gebaar haar armen om de schouders van het meisje, dat met een schuw blik naar haar opzag.

Raffles achtte het geraden om niet langer aan te dringen.

Hij bevond zich hier in een volksbuurt en hij wist zeer goed bij ervaring, dat de menschen zeker de vrouw gelijk zouden geven en tegen hem partij zouden kiezen, al was het slechts, omdat hij als een heer gekleed was.

Hij haalde de schouders op, wierp nog een blik op het mooie blonde haar van het kind en zeide toen:

— Gij moet het zelf weten! Maar ik verzeker u, dat gij verkeert doet. Kom, Charles, zoo wendde hij zich tot Charles Brand.

De beide vrienden sloegen hun regenmantel dicht om zich heen, drukten hun hoed in de oogen en verwijderden zich met haastige schreden.

Het was hoog tijd, want reeds lieten zich achter hen dreigende kreten hooren, die niets goeds voorspelden.

Raffles en Charles hielden hun schreden pas weder in, toen zij op hun terugweg de London-bridge weder voorbij waren.

Toen Raffles onder een lantaarn stilstond om een nieuwe sigaret aan te steken, zag Charles dat zijn gezicht een vastberaden uitdrukking had.

— Wat denk je van dat kind? vroeg de jonge man. Heb je er wel op gelet welke mooie oogen het had, en hoe fijn de trekken waren?

— Natuurlijk, beste jongen. Dat zou iedereen zijn opgevallen, die het kind ziet.

— Ik kan mij niet begrijpen, dat dat wijf de moeder was van dat lieve meisje!

— En ik durf er mijn hoofd wel onder verdedden, dat zij het zeker niet is! hernam Raffles.

— Geloof je dat?

— Ik herhaal je, dat ik er bijna zeker van ben! Niet alleen leek het kind hoegenaamd niet op haar, wat desnoods nog te begrijpen kon zijn, maar ook weigerde de vrouw een voor haar buitensporig hoog bedrag om mij het kind tegen zeer gunstige voorwaarden af te staan. En dat niet spontaan, maar klaarblijkelijk, nadat zij erover had nagedacht! Neen, dat kind is een gehuurd — misschien wel een gestolen bedelkind, zooals men er te Londen helaas nog maar al te veel vindt. En daar mij dat wijf het kind niet vrijwillig heeft willen afstaan....

— We, nu?

— Zoo zullen wij het ontvoeren!

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak doozen „DUBEC” cigaretten aan.

HOOFDSTUK II

DE ONTVOERING.

Den volgenden dag had Raffles alles voor zijn plan in gereedheid gebracht.

Charles had hem zelfs niet gewezen op het gevaarlijke van zijn plan, daar hij wel wist, dat dit toch niets zou helpen!

Raffles zou waarschijnlijk niet eens van zijn voor-nemen hebben afgezien al had hij zeker geweten, dat de vrouw wel degelijk de moeder van het kind was!

Hij gevoelde in zijn ziel, dat het arme wichtje een ellendig leven leidde, en hij wilde daaraan een einde maken — dat leek hem de eenvoudigste zaak van de wereld.

Henderson, de reusachtige chauffeur van Zijne Lordschap, werd geroepen en kreeg zijn instructies.

Het spreekt vanzelf, dat de brave kerel aanstonds vol geestdrift voor het plan gestemd was.

Het speet hem alleen maar, dat zijn meester niet tegelijk een paar dozijn van die arme wezentjes ontvoerde!

Daar Raffles wel begreep, dat de vrouw daar in de buurt moest wonen en geen aanleiding had om de gewone plaats van het bedelkind te veranderen, zoo richtte hij daarnaar zijn plannen in.

Uit de garage, waar steeds een zestal auto's van verschillenden vorm en snelheid gereed stonden, werd een groote wagen zonder cijferbord voor het plan aangewezen.

Henderson zou met deze auto wachten aan het zuidelijke uiteinde van de Londonbridge.

Raffles zou zich van het kind meester maken, en zoo noodig zou Charles de vrouw beletten tus-schenbeiden te komen.

Daar de vrees gewettigd was, dat het wijf dadelijk de geheele buurt bij elkaar zou schreeuwen, als zij die zelfde vreemdelingen weder terug zou zien keeren, hadden Raffles en Charles zich be-hoorlijk vermomd.

Omstreeks negen uur in den avond hadden beiden het uiterlijk van werklieden, die hun dagtaak geëindigd hebben en zich in frissche kleeren hebben gestoken.

Een kwartier later verlieten zij het huis door een klein poortje in den zijmuur van het park, het-welk zich achter de prachtige villa in Cromwell-street uitstrekte, die het eigendom was van Lord William Aberdeen.

Het was een donkere avond.

De auto, een groote, grijsgelakte wagen, stond reeds gereed in de zijstraat, die op de Cromwell-street uitkwam.

Henderson, zijn breed gelaat omlijst door een zwarten valschen baard, zat reeds achter het stuur-wiel.

De beide vrienden stapten in en de auto zette zich in beweging.

Binnen twintig minuten had zij de Londonbridge bereikt, reed er overheen en hield toen stil aan het begin van de Tooleystreet.

Raffles en Charles stapten vlug uit en liepen toen de straat verder in.

Spoedig bleek het dat Raffles zich niet bedrogen had.

Het bedelkind zat op dezelfde plaats op de stoep, zooals zij reeds van verre konden waarnemen.

En de stem van het meisje herhaalde op den-zelfden klagenden toon haar smeekbede.

Van de vrouw was hier nog niets te zien, maar Raffles wes er zeker van, dat zij zich in de buurt zou ophouden.

Het was duidelijk, dat zij vrees koesterde, dat het kind den een of anderen dag meer zou loslaten dan goed voor haar zoogenaamde moeder was.

De straat was op dit oogenblik gelukkig niet zeer druk.

Raffles trad op het kind toe, greep het aanstonds in zijn krachtige armen, maakte rechts omkeert en zette het zoo gauw hij kon op een loopen.

Maar het wijf met de zwarte oogen bleek inder-daad in de onmiddellijke nabijheid op wacht te hebben gestaan.

Zij had den roef gezien en uitte aanstonds een snerpend gegil, dat van alle zijden de bewoners deed toestroomen.

Charles die eenigszins was achtergebleven om den terugtocht van zijn vriend te dekken, zag de vrouw op zich toesnellen uit een portiek, waar hij haar niet had kunnen ontdekken.

Op zijn beurt snelde Charles zoo vlug hij kon weg, Raffles achterna.

Maar daar het wijf door haar gillen de ge-heele buurt in opschudding dreigde te brengen, nam Charles een probaat middel te baat.

Hij had een vrij dikken stok bij zich.

Midden op straat stond hij stil, keerde zich om, en slingerde den stok zoo behendig voor de voeten van het voortsnellende wijf, dat de vrouw struikel-de en viel.

Dadelijk werd zij door een aantal nieuwsgieri-geren omringd, die haar weder op de been wilden helpen.

Van dit oogenblik maakte Charles gebruik zijn vlucht voort te zetten.

Spoedig had hij Raffles ingehaald.

Wonderlijk genoeg was het kleine meisje volstrekt niet verschrikt.

Integendeel, het had de armpjes om den hals geslagen van den man, die het geroofd had, als zocht het daar steun.

De beide vrienden hadden de auto bereikt.

Henderson, die op wacht had gestaan, opende snel het portier en nam aanstonds daarop weder achter het stuurwiel plaats.

— Je weet het adres, Henderson? fluisterde Raffles alvorens in te stappen.

De chauffeur knikte zwijgend.

De beide mannen stapten in, en nog vóór het portier was dichtgeslagen, stelde de auto zich in beweging.

In pijlsnelle vaart reed de wagen over de Londonbridge en doorkruiste een groot gedeelte van de stad Londen.

Raffles rekende erop, dat de politiepost in de buurt waar de ontvoering plaats had gehad, dadelijk van het gebeurde in kennis was gesteld door eenige burens — want hij twijfelde er ernstig aan of de zoogenaamde moeder zelf wel tot dat middel haar toevlucht zou hebben genomen.

Voor de politie was hij trouwens volstrekt niet bevreesd, want hij wist zeer goed, dat zij al te weinig aanwijzingen had om een onderzoek te kunnen beginnen, verondersteld zelfs, dat het kind waarlijk het dochtertje was van de vrouw met de zwarte oogen.

Na een rit van een half uur stond de auto stil voor een huis in de Victoriastreet.

Het was een klein gebouw, waar Raffles menigmaal onder een vreemden naam introk, als hij om een of andere reden niet wenschte als William Aberdeen op te treden.

Het huis lag in een der stilste gedeelten van de straat en tamelijk afgezonderd.

De auto stond nog nauwelijks stil, of de beide mannen sprongen eruit.

Charles snelde vooruit en opende de deur met den sleutel, dien Raffles hem gegeven had.

Deze zelf droeg het meisje.

Zij waren het tuinpad nog niet teneinde, of reeds konk in de verte het getoeter van de weggrijdende auto, welke Henderson weder naar de garage zou brengen.

De twee vrienden traden binnen en sloten de deur zorgvuldig achter zich.

Charles draaide den schakelaar van het elektrische licht om.

Zij bevonden zich in een vrij ruime vestibule, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Charles opende een dezer deuren en maakte ook licht in het vertrek, dat zij binnentraden.

— Dat is uitmuntend gegaan, zeide Raffles te-

vreden, terwijl het kleine meisje op een stoel aan de tafel zette. Ben je bang geweest, kleine meid? zoo wendde hij zich tot het kind.

— Heelemaal niet, mijnheer! antwoordde het meisje vrijmoedig, terwijl zij Raffles met haar groote blauwe oogen aanzag.

Raffles bekeek het kind aandachtig.

Hij greep weer een der handen en schudde het hoofd.

Toen scheen hem iets in te vallen.

— Het kind is vreeselijk vervuild, Charles zeide hij. Wij zullen maar eens beginnen het een frisch badje te geven. Maak maar aanstonds water warm in de badkamer.

— Dadelijk! zeide Charles.

Toen vervolgde hij eenigszins verbaasd:

— Kijk de oogen van het kind eens schitteren. Het is duidelijk, dat het niet altijd in die omgeving heeft geleefd, want armoedige, vervuilde kinderen zijn als de dood zoo bang voor schoon water. Laten wij haar hier, Edward?

— Ongetwijfeld! Het is voorloopig veiliger! Zoodra er eenige tijd verlopen is, kan ik het kind desnoods onder mijn hoede nemen als Lord Aberdeen. Dat wil zeggen — als wij de ouders niet vinden. Ik ga nu aanstonds het kind eens flink wassen en schoone kleertjes aangeven — in dien tijd maak jij een advertentie op voor alle groote Engelsche bladen en zorg dat die reeds morgenochtend is opgenomen.

— En als de gewaande ouders of de moeder eens een aanklacht willen indienen?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat zullen zij immers niet durven? zeide hij. Neen, dat is uitgesloten. Ga nu maar, want het kind zal wel flink rust noodig hebben.

Charles begaf zich naar de fraai ingerichte badkamer en maakte daar een bad gereed, hetgeen nauwelijks vier minuten duurde.

Toen hij weder terug kwam, ontving Raffles hem met een vreemden glimlach om de lippen.

— Ik heb al geruimen tijd met het kind gepraat! zeide de Groote Onbekende. Wat mijn eerste vermoeden betreft — is al bewaarheid. Het kind is aan zijn ouders ontstolen, ongeveer anderhalf jaar geleden. Maar er is wel iets vreemd in haar verleden!

— Wat dan? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Wel, het kind vertelt mij, dat het zoo graag met soldaatjes speelde en van haar vader zulk een mooien trommel en een bokkenwagen ten geschenke had gekregen. Geloof jij, dat dat cadeautjes zijn voor meisjes?

Charles keek eenigszins verbluft.

— Daar heb ik om je de waarheid te zeggen nog nooit van gehoord. Ik dacht, dat die poppen regen.

— Dat heb ik ook tot dusverre gemeend! zeide Raffles droog. Nu, wij zullen het aanstonds wel zien! Wacht maar met het opmaken van de advertentie tot het kind gebaad is — misschien heeft het wel een of ander herkenningsteeken op het lichaam.

Met deze woorden nam Raffles het kind weder bij de hand, dat hem vroolijk springend volgde, alsof het reeds een geheel jaar van ellende vergeten was en nooit anders dan in dit huis had vertoefd.

Er verstreek ongeveer een half uur, hetwelk door Charles besteed werd om in breede trekken, met openlating van sommige gedeelten, een advertentie ongeveer twintigmaal over te schrijven.

Toen ging de deur weer open en Raffles en het kind traden binnen.

Charles hief het hoofd op en slaakte een kreet van verbazing.

Het meisje was een jongen geworden!

De haren waren veel korter geknipt en het kind droeg een klein buisje, dat Raffles, de hemel weet waar, vandaan had gehaald.

Raffles genoot glimlachend van de verbazing van zijn vriend.

— Dat had je niet gedacht, nietwaar? vroeg hij.

— Neen, om je de waarheid te zeggen zou mij dat geen oogenblik zijn ingevallen! antwoordde Charles.

— Nu, wat mij betreft hernam Raffles, heb ik al dadelijk getwijfeld, toen ik de handen van het kind zag. Die waren veel te groot en te krachtig voor die van een meisje.

— Je hebt zijn haar geknipt?

— Zooals je ziet! En ik heb hem eens een goede beurt gegeven — het was wel noodig! Het arme kereltje was op een vreeselijke wijze vervuild.

— En — heb je misschien nog iets bijzonders aan hem ontdekt?

— Ja, op zijn rug, onder het linkerschouderblad, heeft de jongen een moedervlek van zeer grooten omvang en eigenaardigen vorm.

— Maar dan zijn wij al geholpen, juichte Charles. Als je dat kenteeken opgeeft, zullen de ouders natuurlijk dadelijk hun kind herkennen. Ik heb reeds een twintigtal advertenties overgeschreven en de noodige plekken vrijgelaten om die naderhand te kunnen invullen.

— Goed zoo, Charles, riep Raffles uit. Laten wij er dan maar aanstonds werk van maken. Ik ben verheugd dat ik in staat zal zijn den knaap met

zijn vriendelijk open gezichtje aan zijn ouders terug te geven. Wat moeten die arme lieden geleden hebben.

Charles vulde de opengelaten plekken in met een beschrijving van den knaap, maar hield plotseling op om te vragen:

— Welk doel kunnen die kinderdieven toch wel gehad hebben, dien jongen als een meisje te kleeden?

— Dat is dunkt mij nog al eenvoudig, zeide Raffles. Als zij zijn haar lieten groeien en hem in meisjeskleeren staken, zou hij heel moeilijk te herkennen zijn, en bovendien schijnt een bedelend meisje nu eenmaal eerder het medelijden van de voorbijgangers op te wekken dan een bedelende knaap.

Charles was met deze oplossing tevreden.

Hij schreef snel voort en ondertusschen deed Raffles den knaap nog verscheidene vragen, in de hoop dat hij uit de antwoorden nog eenige nuttige gegevens zou kunnen trekken.

Het bleek hem echter al spoedig, dat de jongen bij zijn ontvoering nog te jong was geweest, om zich een heldere voorstelling te geven van zijn omgeving in dien tijd.

Het eenige wat hij zich wist te herinneren was den naam van zijn ouders.

Zijn vader heette Baker, een naam die in Engeland even algemeen is als die van Jansen in Holland, of van Meier in Duitschland.

Voorts maakte Raffles uit de naieve verhaaltjes van den knaap op, dat zijn ouders zoo niet rijk, dan toch in ieder geval welgesteld waren geweest.

Van zijn woonplaats herinnerde de jongen zich echter niets meer.

Hij kon tenminste geen naam noemen en de beschrijving, die hij van zijn ouderlijk huis gaf, bracht Raffles niet veel verder.

Intusschen was Charles met zijn advertenties gereed gekomen.

Terwijl Charles spoedig met zijn pakje advertenties het huis verliet, om deze onder een valschen naam te laten opnemen in de groote Londensche en eenige veel gelezen provinciale bladen, bleef Raffles met den knaap achter, die spoedig zijn natuurlijke vrijmoedigheid terug had gekregen en vroolijk met zijn bevrijder snapte.

Den volgenden morgen was de advertentie reeds in alle bladen opgenomen.

Had Lord Lister geen pakje „DUBEC” cigaretten bij zich, dan wist hij, dat hem iets ontbrak.

HOOFDSTUK III.

DE HEER BAKER.

De beide vrienden zaten aan het ontbijt.

Tusschen hen in zat de kleine jongen, die er door een nacht rustigen en ongestoorden slaap, en een krachtig maal, al veel gezonder en opgewekter uitzag dan den vorigen dag.

Charles had een der bladen opgenomen, die hem onder kruisband waren toegezonden en las de advertentie-kolommen door.

— Hier heb ik haar! zeide hij. Laat eens zien, of er geen fouten in staan.

En met luide stem las de jonge man de volgende advertentie voor:

Zij, die inlichtingen verlangen, of kunnen geven omtrent een knaap van ongeveer zesjarigen leeftijd, met blond haar, blauwe oogen en een groote driehoekige moedervlek op den rug onder het linker schouderblad, die ongeveer twee jaren geleden aan zijn ouders ontstolen moet zijn, gelieve zich te wenden tot den heer Keary, Victoriastraat No. 17.

Raffles knikte goedkeurend.

— Het is kort en duidelijk, zeide hij. De ouders moeten den knaap daaruit onmiddellijk herkennen. Ik hoop maar dat de advertenties hun onder de oogen komen.

— Zouden wij misschien niet beter gedaan hebben met de politie in den arm te nemen, Edward? vroeg Charles.

Raffles zette groote oogen op.

— De politie? Hoe kom je daarbij? Daarmee heb ik liefst zoo weinig mogelijk uitstaan, en wat zij kan doen, dat kan ik zeker ook wel.

— Daaraan twijfel ik niet, en daarom vroeg ik het ook niet, hernam Charles. Maar misschien wonen de ouders hier, en hebben zij destijds wel aangiite van de zaak gedaan, zoodat de politie allicht op de hoogte kan zijn van hun verblijfplaats.

Raffles dacht even na.

Toen hernam hij:

— Ja, waarlijk, dat is niet volmaakt onmogelijk. Nu, als het zoo is, dan kan de politie immers altijd nog hier komen om navraag te doen?

— Maar dan zul je verplicht zijn te bekennen dat wij den knaap ontvoerd hebben.

Raffles haalde de schouders op.

— Als het niet anders kan, zal ik dat ook wel bekennen, zeide hij. Maar ik kan de politie wel op de mouw spelden, dat de knaap gewillig met mij mee is gegaan, en dan ben ik niet eens zoover van de waarheid af, want ons kereltje was maar al te blij, dat hij met mij kon gaan.

— Is het niet zoo, Bob? zoo wendde hij zich tot den jongen.

De knaap knikte verheugd.

Het had eenige moeite gekost, voor Raffles zijn voornaam te weten kwam, want de ontvoerders van het kind hadden het nooit anders dan Dolly genoemd.

Maar door verschillende jongensnamen achtereenvolgens op te noemen, had hij tenslotte ontdekt, dat de knaap Robert heette.

Op dit oogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt en de huisbewaarder, een oud eerwaardig man, die volstrekt onkundig was van den waren aard van den bewoner van het huis, trad binnen.

Raffles had den grijsaard, die steeds in een kamer gelijkvloers van het huis sliep, den vorigen avond niet uit zijn slaap willen wekken.

Pas een uur geleden had Charles hem in kennis gesteld met de plotselinge komst van zijn meester.

Dit verbaasde den huisbewaarder volstrekt niet, daar hij Keary beschouwde als een ontdekkingsreiziger, die soms vele maanden achtereen met zijn jongen vriend afwezig was.

De man keek eenigszins vreemd op, toen hij den knaap aan tafel zag zitten, smakelijk happend in zijn geroosterd brood en zijn eieren.

Raffles zeide glimlachend:

— Dit is een kleine gast, Jenkins, dien ik je nadrukkelijk aanbeveel. Het kan zijn dat hij wel eens alleen moet thuis blijven met een paar mooie prentenboeken natuurlijk en dan vertrouw ik hem geheel aan jou toe.

— Ik zal niet mankeeren, mijnheer Keary, zeide Jenkins, terwijl hij den knaap over het blonde haar streefde. Ik was zoo vrij binnen te komen, omdat ik hier een telegram voor u heb.

— Een telegram? vroeg Raffles verbaasd. Wie kan nu reeds weten dat wij terug zijn?

Jenkins haalde de schouders op.

— Ik weet het niet, mijnheer. Ik heb het ontvangstbewijs maar voor u geteekend. Het is ongeveer vijf minuten geleden gekomen. Hebt gij soms nog iets, mijnheer?

— Neen, Jenkins, je kunt wel gaan. Zorg echter, dat er aanstonds voor een goede lunch gezorgd wordt. Je dochter zorgt daar immers voor?

— Altijd, als gij in de stad zijt, mijnheer Keary, antwoordde Jenkins. Ik zal zorgen dat ze zichzelf overtreft.

De huisbewaarder wierp den knaap nog een vriendelijken blik toe en ging heen.

Raffles opende het telegram.

Een kreet van verrassing en blijdschap ontsnapte hem.

— Wat is er? vroeg Charles.

— Het is van d envader! Baker heeft de annonce reeds gelezen en komt aanstonds hier! Luister maar!

En Raffles las: „Heb uw advertentie gelezen. De hemel zij gedankt. Kom om tien uur, teneinde u de dankbaarheid van een overgelukkigigen vader te beuigen en mijn Robert te halen.

WILLIAM BAKER”.

— Nu, dat is al heel gauw! riep Charles verheugd uit. Wat een geluk, dat je tot het paarde-middel van die ontvoering bent overgegaan!

— Nietwaar? zeide Raffles opgewekt.

Daarop wendde hij zich tot den knaap, die met schitterende oogen had zitten luisteren en vroeg:

— Ben je nu niet blij, Bob, dat je je vader zult terugzien?

Als enig antwoord vouwde de jongen zijn handen, terwijl zijn lippen beefden en zijn oogen vol tranen schoten.

— Zou je hem nog herkennen, denk je? ging Raffles verder.

De knaap scheen een oogenblik te aarzelen.

— Ik weet het niet zeker, mijnheer! zeide hij toen op zachten toon.

— Maar je moet je toch dunkt mij ongeveer herinneren, hoe je vader er uit zag? drong Raffles aan.

— O, ja! dat wel, mijnheer! riep de knaap uit. Hij was groot — bijna zoo groot als u, en hij had een mooien, langen, blonden baard waar ik altijd mee mocht spelen.

Raffles keek den knaap aandachtig aan.

Plotseling vroeg hij:

— Zeg eens, Bob, je zult je toch wel enkele bijzonderheden herinneren van je ontvoering! Weet je niet meer hoe het gegaan is?

De knaap dacht blijkbaar ingespannen na en zeide toen aarzelend:

— Ik wandelde met het dienstmeisje in de buurt van ons huis, in een mooien tuin — of in een park! Toen kwam er een soldaat aan in een mooi rood bus, die met haar sprak! Ik hoorde haar hard lachen! En toen kwam er uit een zijlaan een andere man, die mij iets lekkers gaf en heel vriendelijk tegen mij sprak. Hij wees mij naar een aardig meisje, dat met een juffrouw verderop stond en vroeg mij, of ik niet wat met haar zou willen spelen. Ik vond het heerlijk en ging met hen mee. Maar toen tilde hij mij en het meisje in een groote auto en sprong er zelf ook in, en toen reed de auto snel weg. En daarna heb ik mijn vader en moeder nooit meer teruggezien

Raffles had aandachtig toegeluisterd.

Hij prentte zich alle woorden van den knaap goed in het geheugen.

Toen vroeg hij:

— Kun je je niet herinneren, of je iets bij je hadt — een ringetje, een halsketting met een kruisje, een medaillon of iets dergelijks?

— Ja, mijnheer, ik had altijd een heel klein gouden kettinkje om den hals, daaraan was een medaillon en daarin was een lok van het haar van mijn moeder. Men heeft altijd gezegd, dat ik dat van mijn eersten verjaardag af gedragen heb!

Op dit oogenblik ging de huisbel over.

Charles trad naar het raam, dat op straat uitzag.

— Er staat een auto voor het hek van den voortuin! zeide hij.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Het is nog een kwartier voor den afgesproken tijd! merkte hij op. Maar dat kan mijnheer Baker toch wel zijn!

Hij nam den knaap bij de hand en bracht hem naar een zijvertrek.

— Blijf hier rustig wachten, Bob, tot ik je kom roepen! zeide hij vriendelijk. Er zijn heel mooie boeken met plaatjes, die op de tafel liggen.

De knaap gehoorzaamde gewillig.

Een oogenblik later kwam de huisbewaarder weder binnen.

— Daar is de heer Baker, mijnheer Keary! zeide hij.

— Goed zoo, Jenkins! zeide Raffles. Laat mijnheer maar aanstonds hier komen. Maar wat ik zeggen wil, zoo viel hij zichzelf in de rede, toen de huisbewaarder weder wilde vertrekken. Heeft mijnheer Baker je soms het een of ander gevraagd?

De huisbewaarder glimlachte.

— Gij kunt wel spreken van ondervragen, mijnheer Keary! zeide hij. Die heer wilde alles van u weten — of gij hier al lang woont, of mijnheer Brown altijd bij u is, af gij veel afwezig zijt — of gij vrouw en kinderen had en nog meer!

Raffles trok zijn wenkbrauwen hoog op en wierp Charles een vragenden blik toe.

Toen zeide hij kortaf:

— Het is goed, Jenkins, laat dien heer maar hier, hij is een mijner vrienden!

De huisbewaarder vertrok en liet enkele oogenblikken later een rijzig man binnen, deftig gekleed en met een vollen, blonden baard.

Hij keek Raffles en Charles beurtelings aarzelend aan en ging toen op den Grooten Onbekende toe.

— Zijt gij mijnheer Keary? vroeg hij.

— Die ben ik! antwoordde Raffles. Wees zoo goed plaats te nemen, mijnheer Baker!

Baker liet zijn oogen vlug door het vertrek dwaalen en zeide toen op gejaagden toon:

— Ik heb niet veel tijd, mijnheer Keary. Gij hebt mijn telegram natuurlijk ontvangen?

Raffles knikte.

— Nu, dan behoeven wij slechts weinige woorden te wisselen, dunkt mij! vervolgde Baker. Ik ben er innig verheugd over, dat gij mijn kind teruggevonden hebt en ik ben u zeer dankbaar. Heelaas, ben ik niet rijk en mijn middelen veroorloven mij niet mijn erkentelijkheid op een andere wijze te betuigen.

Raffles hief afwerend de hand op.

Zijn stem had een koelen klank toen hij hernam:

— Dat zou ik ook volstrekt niet aannemen, mijnheer Baker!

— Kan ik den knaap aanstonds meenemen? ging Baker voort.

— Dat is te zeggen — gij zult het mij niet euvelduiden, als ik mij eerst eenige waarborgen verschaf! antwoordde Raffles.

Er verscheen een rimpel tusschen de wenkbrauwen van den bezoeker.

Zijn staalblauwe oogen namen een harde uitdrukking aan.

Maar toen hernam hij op zoetsappigen toon:

— Daarin hebt gij volkomen gelijk, mijnheer Keary. Ik zou in uw plaats niet anders handelen. Vraag slechts en ik zal u gaarne antwoorden!

— Dat is zeer vriendelijk van u, mijnheer Baker! zeide Raffles. Gij begrijpt wel, dat ik niet verantwoord zou zijn, als ik mij geen zekerheid verschafte. Mijnheer Brown, vervolgde hij tot Charles die den bezoeker scherp had opgenomen, zoudt gij zoo goed willen zijn, den kleinen jongen zoo lang gezelschap te houden?

Charles boog zwijsend en begaf zich naar de deur van het aangrenzende vertrek, waar Raffles hem volgde en hem bliksemsnel in de geheime vingertaal, die alleen de beide vrienden begrepen, een teeken gaf.

Charles knikte snel en verdween door de deur.

Raffles kwam naar zijn bezoeker toe en nam zoo tegenover hem plaats, dat het volle licht uit de beide ramen op het gelaat van Baker viel.

— Dan zullen wij maar eens met het verhoor beginnen! zeide hij op schijnbaar luchtigen toon.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer Keary!

— Waar hebt gij gewoond, toen de knaap ontvoerd werd?

— Kentish Town. Een van de noordelijke voorsteden van Londen. Wij bewoonden daar een fraaie villa.

— Zoudt gij mij eens willen zeggen, op welke wijze de knaap ontvoerd is?

— Natuurlijk wil ik dat, mijnheer Keary! antwoordde de bezoeker, terwijl hij een zakdoek te voorschijn haalde en daarmee zijn oogen bette,

ofschoon die volkomen droog waren.

Het is ongeveer twee jaar geleden! Bob was met het kindermisje uit wandelen op eenigen afstand van onze woning. Plotseling kwam er een soldaat op haar toe, die een praatje met haar aanknoopte. Zij lette niet op den jongen en deze volgde een man, die uit een zijweg kwam en achter den rug van ons dienstmeisje den jongen met wat suikergoed meelokte naar een auto, die op eenigen afstand stond te wachten. Ik behoef u zeker niet te zeggen, mijnheer Keary, dat zoowel de soldaat, als de man met het suikergoed en de vrouw met het kindje, waarmee Bob zou spelen, in het duivelsche complot waren!

Raffles had met de kin in de hand en den elleboog op zijn knie gesteund onbeweeglijk en met gespannen aandacht toegelisterd.

Zijn grijze oogen waren voortdurend op het gelaat van den verhaler gevestigd.

En hij veranderde volstrekt niet van houding, toen hij langzaam en met scherpe stem vroeg:

En mag ik weten, van wie gij dat alles weet, mijnheer Baker?

— Wel — natuurlijk van ons kindermisje! Zij was er toch bij?

— Ongetwijfeld, mijnheer Baker! Gij hebt dat kindermisje toch zeker nooit laten gaan?

— Wat bedoelt gij? Ik heb haar natuurlijk op staanden voet ontslagen!

— Dat is wel jammer, vervolgde Raffles op denzelfden langzamen toon. Want dat meisje was een bezienwaardigheid, weet gij. Zij moet namelijk oogen in den rug hebben gehad, want zooeven hebt gij mij gezegd, dat de geheele ontvoering zich achter haar afspeelde, terwijl zij met den soldaat in gesprek was!

Een oogenblik heerschte er een gespannen stilte in het groote vertrek.

Toen stonden de beide mannen tegelijkertijd langzaam op.

Zij keken elkander aan, als wilde zij elkanders krachten meten.

De stem van den bezoeker klonk schor, toen hij zeide:

— Gij schijnt mij niet te gelooven?

— Ik maak u mijn compliment over uw scherpzinnigheid! zeide Raffles op bijtenden toon.

De bezoeker liet zijn blikken langzaam door het vertrek dwalen.

Toen bleven zijn oogen opnieuw op het gelaat van den Grooten Onbekende gevestigd.

Zwijsend stonden de beide mannen zoo eenigen tijd tegenover elkander.

Toen hernam Baker:

— Het is goed, mijnheer! Ik weet wat mij te doen staat! Gij weigert mij mijn kind terug te

geven? Welnu, dan zal ik de politie in den arm nemen en misschien zal u dat niet zoo aangenaam zijn!

Raffles haalde de schouders op.

— Doe wat gij verkiest, mijnheer Baker — of hoe gij dan anders moogt heeten! Maar toch — ik zou u raden voorzichtig te zijn!

Raffles was na deze woorden een paar stappen naderbij gekomen en keek den bezoeker aan, alsof hij hem tot op den bodem van zijn ziel wilde lezen.

Toen hernam hij steeds op denzelfden langzamen, afgemeten toon:

— Misschien roepen uw bezigheden u elders, mijnheer Baker. Als gij met goede en vooral met geloofwaardige bewijzen komt, dan zal ik mij haasten, u den kleinen Bob af te staan!

De bezoeker nam zijn hoed en wendde zich naar de deur.

— Ik geloof niet, dat wij reeds van elkaar af zijn, mijnheer Keary! siste hij tusschen de tanden.

— Misschien wel — misschien niet! zooals de titel van een van d'Annunzio's stukken luidt! zeide Raffles glimlachend, terwijl hij de schouders ophaalde. Of, om met Bernard Shaw te praten: Men kan nooit weten!

Met een hoffelijke buiging wierp Raffles de gangdeur voor zijn bezoeker open.

Deze maakte zich gereed om heen te gaan, toen Raffles hem nariet:

— Nog een enkele opmerking in uw bestwil, mijnheer Baker, of Brown, of Green, of hoe gij anders wenscht genoemd te worden! Een blonde baard is een voortreffelijke dracht — mits zij echt is!

En hierop vloog de deur in het slot en kon de bezoeker ongestoord zijn weg vervolgen, peinzend over de beteekenis van deze laatste woorden.

Toen hij alleen was, hief de gewaande Baker een woedende vuist op tegen de achter hem gesloten deur.

— Wacht maar, mijnheer Keary! Wacht maar! gromde hij, terwijl er een valsche blik in zijn staalharde blauwe oogen kwam. Wij zullen elkander terugzien!

Hij daalde snel de trap af en de huisbewaarder had nauwelijks den tijd gediensig de huisdeur voor hem te openen.

De bezoeker — dien wij voorloopig voor het gemak maar Baker zullen noemen — liep snel het tuinpad af en begaf zich naar de auto, die nog steeds stond te wachten.

Fluisterend wisselde hij eenige woorden met den chauffeur.

Daarop sprong hij in den wagen, die zich aanstonds in beweging zette.

Maar voor hij goed en wel in gang was, kwam een armoedig gekleed personage te voorschijn van

achter een der dikke pilaren van het hek, waarachter hij verborgen had gestaan, die met de snelheid van een hazewind de auto achterna vloog en op een der veeren plaats nam.

Het was Charles Brand!

Hij had het vingerteeken van zijn vriend aanstonds begrepen.

Deze had hem opgedragen, den bezoeker, dien hij aanstonds wantrouwde wegens den gemaakten klank van zijn stem en zijn voorgewende ontroering, te volgen.

De auto reed snel door een groot gedeelte van het centrum der stad, bereikte de Theemskade, reed de Towerbridge over, stak de Tooleystreet over, dezelfde straat, waar den vorigen avond de ontvoering van den knaap had plaatsgevonden.

Charles had zijn plaats geen oogenblik verlaten.

Hij zat er even gemakkelijk alsof hij zich in een gemakkelijken fauteuil van de conversatiezaal in de Windsorclub had neergevlid.

Hij maakte zich zoo klein mogelijk en drong zich zoo ver mogelijk op zij, zoodat Baker, als het hem in de gedachte mocht komen, een blik door het kleine achterrautje te werpen, hem onmogelijk zou kunnen ontwaren.

Daar de auto nu een warnet van kleine stegen en straten naderde, waarin het keeren zeer moeilijk viel, liet de chauffeur zijn wagen stilstaan.

Maar reeds eenigen tijd te voren was Charles die die wel voorzag, er af gesprongen en slenterde nu voort met de handen in de zakken en met het vergenoegde gezicht van een baliekluiser, die voor niets een ritje heeft gemaakt.

Intusschen hield hij de auto goed in het oog.

Toen de wagen stilstond, bevond Charly zich op nauwelijks tien meter afstand.

Hij haalde een pijp uit zijn zak stopte die en stak er den brand in, om zodoende zonder argwaan te baren, het voertuig te kunnen gadeslaan.

Een der portieren werd geopend en er stapte een man naar buiten.

Hij geleek echter in geen enkel opzicht op den deftigen bezoeker, die zoeven de rol van den dankbaren vader had vervuld.

De lichte overjas en de gestreepte pantalon, de hooge hoed en de glacé handschoenen hadden plaats gemaakt voor een arbeidersbuis, een bombazijnen broek en een vuile pet.

Charley begreep aanstonds, dat de man gelegenheid had gevonden, zich in de auto te verkleeden.

Blijkbaar was de chauffeur een medeplichtige en hadden de arbeiderskleeren, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn, reeds in de auto klaar gelegen.

De auto reed snel verder en verdween uit het gezicht door de eerste de beste dwarsstraat in te slaan, die weder naar de Theemskade voerde.

Baker wierp een snellen blik om zich heen, lette in het geheel niet op den zwerver, die kalm zijn pijpje stond te rooken en vervolgde met snelle schreden zijn weg.

Charles volgde hem op eenigen afstand.

Hij kende hier den weg zoo goed, alsof hij er geboren en getogen was.

Het was hier in deze volksbuurt zoo druk, dat Baker de achtervolging volstrekt niet opmerkte.

Hij liep snel eenige straten door en hield eindelijk stil voor de deur van een smerig wijnhuis.

Op de stoep wierp hij nogmaals een blik om zich heen en ging toen snel naar binnen.

Charles slenterde kalm verder.

Hij wierp zelfs geen blik door de ruiten, maar zette zijn weg voort, daar hij nu wist wat hij weten wilde.

En hij was nog geen tien passen verder, of hij zag zijn vlug en schrandere optreden beloond.

Want van de overzijde van de straat naderde een in lompen gehuld wijf, dat blijkbaar Baker het wijnhuis had zien binnegaan en zich daar nu op haar beurt naar toe begaf.

Een schuische blik achterwaarts overtuigde Charles dat hij goed gezien had — het was de vrouw met de zwarte oogen, die de rol van de moeder van het zoogenaamde bedelmeisje vervuld had.

Fluitend vervolgde Charles zijn weg.

Hij was verheugd dat hij zijn opdracht goed had uitgevoerd en zijn vriend van dienst zou kunnen zijn.

Zoodra hij de Theemskade weder bereikt had, riep hij een auto aan, en liet zich tot dicht bij de Victoriastreet brengen.

Hij ging het huis No. 17 echter niet aan de voorzijde binnen, maar sloeg een smalle dwarsstraat in, tot hij een kleine deur bereikt had in de schutting, die den achtertuin afsloot.

Hier belde hij op een bijzondere wijze.

Raffles zelf opende hem de deur.

— Geslaagd? was alles wat hij vroeg.

— Ja? antwoordde Charles eenvoudig.

— Ga je dan spoedig weer verkleeden. Het is niet noodig dat de huisbewaarder je zoo ziet. Ik heb hem met een boodschap het huis uitgezonden.

— En Bob? vroeg Charles.

— De dochter van Jenkins is bij hem. Zij zijn al goede maatjes.

Snel liepen de beide vrienden den tuin door en langs een achtertrap begaf Charles zich naar zijn kamer, waar hij zich spoedig weder verkleedde.

Raffles was hem gevolgd en de jonge man deelde

zijn vriend den uitslag van zijn onderzoekings-tocht mede.

— Ik had het wel vermoed, bromde Raffles. De kerel beviel mij al dadelijk niet. Blijkbaar heeft hij den vader van Bod goed gekend, of tenminste wel eens gezien en diens uiterlijk nageemaakt — en ik moet eerlijk bekennen: niet zonder bekwaamheid. Alleen die blonde baard was een weinig te mooi om echt te kunnen zijn. De uitkomst heeft bewezen dat ik gelijk had.

— Daaraan valt niet te twifelen, de man dien wij hier zoeven op bezoek hebben gehad, is blijkbaar de man die het kind heeft gestolen, met behulp van dat wijf met haar zwarte oogen.

— Daaraan valt niet te twifelen. En het zal goed zijn, als wij nu wat voorzichtig worden, want het zou wel eens mogelijk kunnen zijn, dat de schurken het hierbij niet laten.

— Heb je nog in het geheel geen bericht ontvangen? vroeg Charles.

— Niets. Dat kan ook bijna niet. En ik moet je zeggen, dat de spoed waarmee dat telegram kwam, mij ook al eenigszins verdacht scheen.

— Hoe laat is het nu?

— Bij eenen!

— Zullen wij dan niet lunchen?

— Alles is gereed.

De beide vrienden begaven zich naar de kleine eetzaal.

De dochter van Jenkins, een knappe vrouw van omstreeks dertigjarigen leeftijd, had de tafel reeds gedekt, terwijl de kleine Bob aandachtig toekeek.

— Hoor eens hier, Martha, zeide Raffles op ernstigen toon toen hij was binnengetreden. Je moet vooral goed op onzen Bob letten. Knoop het goed in je oor, dat je den jongen aan niemand, maar dan ook aan niemand moogt medegeven dan aan mij alleen. Aan mij, of aan mijnheer Brown. Heb je dat goed begrepen?

— Ja zeker mijnheer Keary, antwoordde Martha Jenkins.

— Zeg dat ook aan je vader.

— Daar kunt U op rekenen mijnheer.

— Ik zal ook met niemand anders meegaan dan met u, mijnheer, zeide de kleine jongen nu, terwijl hij de hand van Raffles greep en met zijn blauwe oogen vertrouwelijk tot hem opzag.

Raffles streekte den knaap over het hoofd.

— Goed zoo jongen. Blijf daar maar bij!

Het volgende oogenblik hadden de twee mannen met den knaap aan de welvoorzene lunchtafel plaats genomen.

De fijne asch van de „DUBEC” cigaret kent Lord Lister uit duizenden.

HOOFDSTUK IV.

HET BEDELWIJF.

Zoodra de maaltijd gebruikt was zetten Raffles en Charles zich aan de uitvoering van hun plan.

Daar zij zich niet wilden blootstellen aan de kans dat de huisbewaarder hen in hun vermomming zou zien vertrekken, besloten zij in de villa in de Cromwelstreet van kleederen te veranderen.

Henderson werd telefonisch gewaarschuwd, om zich gereed te houden.

Raffles trok den knaap naar zich toe en streek zijn mooie blonde haren van zijn voorhoofd.

— Wij gaan nu zorgen dat je je ouders zult terugvinden, mijn jongen, zeide hij. Je belooft mij, nietwaar, dat je met niemand anders mee gaat dan met mij.

— Dat belooft ik u, mijnheer, antwoordde de knaap.

Raffles herhaalde zijn dringende waarschuwing nog eens tegenover den huisbewaarder en daarop vertrokken de beide vrienden.

Zij riepen op straat een huur-auto aan en lieten zich tot een paar honderd meter afstand van de villa brengen.

Van dit punt af liepen zij snel naar de zijstraat, die langs den muur van het park liep en gingen dit binnen door de kleine tuindeur.

Zij vonden Henderson reeds bezig met het gereedmaken van een der auto's.

— Over een half uur zullen wij moeten vertrekken, Henderson, zeide Raffles. Zorg ervoor, dat je niet herkend wordt. Het is koud, dus je kunt den kraag van je jas hoog opzetten. En geen livree natuurlijk.

— Ik zal ervoor zorgen, Mylord, zeide Henderson.

Snel liepen de beide vrienden door het park naar het huis en begaven zich naar hun slaapvertrekken, waar zij zich aanstonds met groote zorg opnieuw begonnen te vermommen.

Een half uur later zagen zij er beiden uit als twee kadewerkers, zooals men er langs de Theems tienduizenden kan aantreffen.

Zij monsterden elkander nauwkeurig en daarop zeide Raffles.

— Er is geen sprake van, dat men ons zal herkennen.

— Maar zeg eens, Edward, merkte de jonge man op. Is ons plan niet zeer gevaarlijk?

— Hoe zoo?

— Wel, omdat het klaarlichte dag is en dat wij ons voornemen willen ten uitvoerleggen in een zeer drukke buurt.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik weet wel, dat er eenige bezwaren aan verbonden zijn, maar het gaat niet anders. Ik moet dat wijf in onze handen brengen, koste wat het kost. Zij kan ons zeer kostbare inlichtingen geven omtrent den knaap.

— Maar beste Edward, als wij nu eens afwachten, tot er antwoord komt op de advertentie? ging Charles voort.

Raffles schudde mismoedig het hoofd.

— Als de ouders van den knaap hier in Londen woonden zouden zij stellig reeds zijn komen opdagen. Als zij zelf de advertentie niet gelezen hadden, dan zou die toch zeker onder de oogen zijn gekomen van hun vrienden en deze zouden zich gehaast hebben, de arme menschen op de hoogte te brengen.

— Maar zij kunnen wel in een andere stad wonen, Edward.

— Zonder twijfel. Maar wie weet hoe lang het dan duurt, voor zij van de advertentie hooren. Vergeet niet dat zij slechts in een tiental provinciale bladen gestaan heeft, en dat is voor een land als het onze natuurlijk veel te weinig. Neen, het is het beste dat wij maar dadelijk den knoop doorhakken en ons van de kinderroofster meester maken. Goed- of kwaadschiks zal zij ons de woonplaats van den heer Baker moeten opgeven en de omstandigheden, waaronder de kinderdiefstal plaats had.

— Ja, nu ik erover nadenk, is dat misschien ook nog het beste middel, beaamde Charles. Maar ik blijf volhouden dat het plan gevaarlijk is.

— Nu dan, ik belooft je dat ik het van de omstandigheden zal laten afhangen, of wij vandaag ons plan volvoeren.

De beide vrienden verlieten nu de villa weder door het park en bereikten zoo de garage.

Henderson had zich zoo goed mogelijk onkenbaar gemaakt met behulp van een roode pruik, die weliswaar niet kon wedijveren met de valsche pruiken van zijn meester, maar die toch ruimschoots voldoende was om zijn identiteit te verbergen.

Hij had reeds een huur-auto naar buiten gebracht, die naar het uiterlijk niets verschilde van de gewone taxameters, maar die een zeer sterken motor verborg, welke haar een groote snelheid kon verleen.

Hij zelf was als een gewone huur-chauffeur gekleed.

Raffles monsterde hem even en zeide toen:

— Het is goed zoo, Henderson. En nu goed op

gepast, want de zaak die wij ondernemen, is van groot gewicht.

Henderson tikte aan zijn pet en nam achter het stuurwiel plaats.

De beide vrienden stapten in en de auto zette zich snel in beweging.

Binnen een half uur had zij de Tooleystreet bereikt.

Voor zij deze insloeg, stapten Raffles en Charles uit.

— Is het ver hier vandaan? vroeg Raffles op gedempten toon.

— Neen, hoogstens een kwartier loopen.

— Vooruit dan maar!

De beide vrienden zetten hun weg voort.

Langzaam kwam de auto achter hen aanrijden.

Juist nadat er vijftien minuten verlopen waren, stonden zij voor de deur van het drankhuis, waarin Charles het bedelwif en den zoogenaamden Baker had zien verdwijnen.

Zij traden binnen en bevonden zich nu in de bedompte, smerige gelagkamer.

Achter de toonbank stond een kerel met een allesbehalve geruuststellend gelaat, met vierkanthaken als van een bulldog en diepliggende, stekende oogen.

Er bevond zich op dat oogenblik slechts een tweetal personen in de gelagkamer, die aan een tafeltje dicht bij het raam zaten en zwijgend een glas whisky dronken.

Zij hadden slechts even opgezien, toen de beide vrienden binnentraden en hielden zich nu weder uitsluitend met hun glas bezig.

— Een glas bier voor mij en een gin voor mijn maat! beval Raffles met een rauwe, rasperige stem, die zelfs Charles niet herkende.

De waard kwam het bestelde brengen en bleef even bij hen staan om een gesprek te voeren.

— Niet hier uit de buurt, mannen? vroeg hij.

— Neen, uit White Chapel! antwoordde Raffles. Wij zijn aangenomen om een groote schuit te lossen, die hier in de buurt ligt.

Het gesprek duurde nog even voort en toen moest de waard weder naar zijn toonbank, omdat er een derde klant binnentrad, een matroos van geweldigen omvang en die reeds niet al te nuchter meer scheen te zijn.

Raffles dronk van zijn bier, als had hij zijn geheele leven niets anders gedronken dan dit afschuwelijke bocht, maar Charles had eenige moeite zijn tegenzin te overwinnen in het geelachtige vocht, dat voor hem stond.

Er verstreek bijna een half uur zonder dat er iets gebeurde.

Reeds had Raffles een tweede bestelling moeten doen.

Maar eindelijk zou hun geduld beloond worden.

Zij hadden reeds opgemerkt, dat zich aan het einde van de gelagkamer het begin bevond van een nauwe, kronkelende trap, die blijkbaar naar de eerste verdieping van het oude huis voerde.

Ook hadden zij reeds van den waard vernomen, dat hij deze verdieping geheel verhuurd had.

Nu kraakten de treden van deze trap en een oogenblik later trad het wif met de zwarte oogen de gelagkamer binnen.

Zij was bleek en het was duidelijk te zien, dat zij nog geheel onder den indruk was van het wegvoeren van den jongen, die zulk een overvloedige bron van inkomsten voor haar had opgeleverd.

Zonder zich om de personen in de gelagkamer te bekommeren, liep zij recht op de toonbank toe en bestelde met heesche stem een glas brandewijn, dat zij in één teug naar binnen sloeg.

— Al bericht van Dolly? vroeg de waard.

— Neen, nog niet! antwoordde het wif kortaf. Maar heb maar geduld — die vervloekte dief, die mijn kind ontvoerd heeft, zal er niet lang plezier van hebben!

De waard haalde spottend de schouders op.

— Jouw kind, Mary? vroeg hij met een knip-oogje. Nu, laten we het daar dan maar voor houden!

— Kan het jou wat schelen? vroeg het wif op snauwend toon. Ik betaal immers geregeld mijn huur, is het niet zoo?

— Ik zeg het tegendeel immers niet! zeide de waard sussend. Houd je gemak maar! Het kan mij niets schelen.

— Dat wou ik ook zeggen! hernam het bedelwif. Geef mij nog een glas!

De waard schonk haar nog een tweede glas in.

Raffles gaf Charles een wenk met de oogen.

Deze stond langzaam op en drentelde naar de deur.

Voor de ramen waren tot halverhoogte horren aangebracht en daarover heen zag hij de huur-auto aan den overkant van de smalle straat stilstaan.

Henderson stond naast den wagen, schijnbaar verdiept in de lezing van een krant, en alsof hij op iemand wachtte, maar inderdaad was zijn volle aandacht bij de deur van het wijnhuis.

Charles greep den knop van de deur en trok haar langzaam open.

De halfdronken matroos scheen dit echter slechts ten halve goed te keuren.

— Doe die deur dicht, jongen! riep hij schor. Ik kan genoeg van de buitenlucht profiteeren, als ik aan boord van mijn kast ben! Schiet wat op, of moet ik haar met je kop dichtslaan?

Een antwoord op die vraag zou de matroos waarschijnlijk nooit krijgen, want wat er nu volgde, gebeurde al te snel.

Raffles sprong op, ijelde op het bedelwif toe,

greep haar snel als de bliksem vast en droeg haar weg door de deur, die door Charles werd opengehouden.

Op hetzelfde oogenblik rukte Henderson het portier van zijn auto open.

Raffles droeg de vrouw, die half verlamd van schrik en verbazing was, vliegensvlug over de straat naar de auto en wierp haar op de bank.

Maar zoo gemakkelijk zou de zaak toch niet aflopen.

Charles die in opdracht had den aftocht van zijn vriend te dekken, wilde deze, op zijn beurt volgen, toen hij zich in de borst gegrepen voelde door den reusachtigen matroos, een kerel als een boom en met spieren als kabeltouwen.

— Wat hebben wij hier? riep de matroos op woesten toon. Een ontvoering op klaarlichten dag? Ho, ho, mannetje, dat gaat zoo niet! Ga jij maar eens met mij mee, dan zullen wij samen eens een bezoek bij mijnheertje gaan brengen.

Charles was voldoende bekend met de dieventaal en het bangoensch der volkswijken, om te begrijpen, dat de matroos hem naar een commissaris van politie wilde brengen.

Maar dit lag geenszins in de bedoeling van den jongen man.

Hij begreep evenwel, dat hij het wat lichaamskracht betrof, onmiddellijk tegen den geweldenaar zou moeten afleggen.

De matroos stak zeker twee hoofden boven hem uit en zijn vuisten hadden een allesbehalve geruststellenden omvang.

Charles herinnerde zich juist bijtijds dat hij een meester was in de Japansche worstelkunst en hij bracht zijn kennis onmiddellijk in praktijk, zonder een oogenblik te verliezen.

Hij liet zich pardoos achterover vallen, trok zoo doende den reus met zich mee, die onwillekeurig de jas van zijn slachtofer losliet, slingerde snel als de bliksem zijn rechterbeen over den nek van zijn tegenstander, richtte zich op en zat het volgende oogenblik op de borst van den reus.

Toen deze de rechterhand uitstak om zich te verdedigen, greep Charles den dikken pols en boog den geweldigen arm met zooveel kracht achterover, dat de matroos een gebrul uitte als een dolle stier, en van pijn krijtuit werd.

Nu sprong Charles vlug op en was verdwenen, voor de reus zelfs nog had kunnen opstaan.

Dit alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat Raffles nauwelijks eenige seconden had behoeven te wachten.

Zoodra Henderson den jongen man in vrijheid zag, zette hij den wagen aan.

Charles snelde er op toe en sprong opdetreeplank, rukte het portier open en sprong in den wagen.

Wel hadden eenige omstanders het voorval gezien, maar zij waren zoo overbluft door deze brutale daad, dat zij als verstedend toekeken.

Bovendien waren op dit oogenblik bijna al hun mannen aan het werk en bestond het publiek hoofdzakelijk uit vrouwen.

Het bedelwif was nu echter van haar schrik en verbazing bekomen en begon luidkeels te gillen.

Maar lang kon zij dit niet doen, want behendig sloek Charles een doek om haar mond, terwijl Raffles haar stevig vasthield.

Toen haar het schreeuwen onmogelijk was gemaakt, werd zij geblinddoekt en werden haar de handen op den rug gebonden.

De auto reeds gedurende dezen tijd zoo snel, dat geen enkele voorbijganger merkte, wat er in het binnenste van den wagen voorviel.

Binnen vijf en twintig minuten stond de wagen weer stil voor de deur van de garage, die in de stille zijstraat naast het park uitkwam.

Raffles en Charles stapten snel uit en Henderson nam zijn plaats naast het machteloos gemaakte wif in.

— Wij komen aanstonds terug! zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij het poortdeurtje opende.

De beide mannen snelden weder naar hun slaapvertrek, legden daar hun vermomming af en een kwartier later waren zij weder de wereldreiziger Keary en zijn viend Bown!

Zij liep weder naar de auto toe, waar Henderson nog altijd naast de beweginglooze gestalte van de gevangene zat.

— Nu naar het andere huis, James! beval Raffles.

De rit werd weder voortgezet en korten tijd daarna stond de auto opnieuw stil voor de kleine schuttingdeur van den tuin, behoorende bij het huis in de Victoriastreet.

Raffles deed een zwarten sluier over het hoofd van de vrouw, zoodat men niet kon zien, dat zij geblinddoekt en gekneveld was en daarop namen zij haar beiden tusschen zich in en traden snel met haar door de kleine deur den tuin binnen.

Henderson reed zoo snel hij kon weder met de auto weg.

De beide vrienden voerden de vrouw de trap op en geleidden haar naar het vertrek, waar zij zooveel gelucht hadden.

Raffles nam het mensch den sluier af en deed ook de beide doeken van haar gelaat.

Het wif keek hem met woeste oogen aan, maar zeide niets.

Raffles drukte op de electriche bel naast de deur. Een oogenblik later trad de huisbewaarder binnen.

— Jenkins, begon Raffles, zie dat wif eens goed aan. Prent haar gelaatstrekken goed in je geheu-

gen! Zij is het, die den kleinen Bob . . . Maar wat scheelt je, man! viel hij zich zelf plotseling in de rede. Je ziet zoo bleek als de dood!

Inderdaad was de huisbewaarder op vreeselijke wijze verbleekt.

Zijn oogen hadden een starende uitdrukking gekregen en zijn knieën schenen onder hem te knikken.

— Wat is er, Jenkins! herhaalde Raffles met stemverheffing, terwijl hij door een groote ongerustheid werd aangegrepen.

De huisbewaarder wreef zich eenige malen met

de bevende hand over het voorhoofd en stotterde toen nauwelijks verstaanbaar:

— Zijt gij, zijt gij nauwelijks vijf minuten geleden niet hier geweest, mijnheer Keary?

— Ik? Hoe komt gij erbij! riep Raffles uit. Ik kom zoo juist binnen.

— Dan . . . dan . . .

— Maar spreek dan toch, man! riep Raffles. Zie je niet, dat je me foltert? Wat is er gebeurd

— Dan is de kleine Bob zooeven medegegaan met iemand, die uw gestalte en gedaante had aangenomen!

Lord Lister vond een diner niet chique, als daarna geen „DUBEC” sigaret werd gepresenteerd.

HOOFDSTUK V.

TUSSCHEN HOOP EN VREES.

Het gelaat van den Grooten Onbekende had op het hooren van deze woorden een vreeselijke verandering ondergaan.

Zijn oogen hadden een dreigende uitdrukking verkregen, die niets goed voorspelde voor de kinderrovers.

Zijn bleekheid was zelfs zichtbaar onder de schminklaag, die zijn gelaat bedekte.

Hij beet zich de lippen tot bloedens en zijn neusvleugels trilden.

— Daar zullen zij voor boeten! siste hij.

Charles had met bleek gelaat toegelisterd.

Hij begreep wat er in het gemoed van zijn vriend omging en hij beklagde den kinderroover, zoo deze ooit in de handen van John Raffles mocht vallen.

Maar spoedig had de Groote Onbekende zich hersteld.

Zijn kramachtig gesloten vuisten ontspanden zich weder en zijn oogen verkregen hun vorige uitdrukking.

Met ijzeren wilskracht dwong hij zich tot kalmte en zijn stem had haar gewonen klank herkrege toen hij zeide:

— Luister eens, Jenkins! Bob, de kleine jongen, die hier zooveen nog was, is een paar jaar geleden ontvoerd. In die ontvoering heeft het wijf daar-ginds de hand gehad. Zij hebben van den knaap, die blijkbaar welgestelde ouders had, een meisje gemaakt en het tot bedelen gedwongen. Je begrijpt dus, dat ik er alles op zal zetten om den knaap terug te vinden! Wat is er geschied?

De huisbewaarder, die zich op een stoel had moeten laten vallen, daar hij zich niet langer kon staande houden, vertelde met horten en stooten wat er gebeurd was.

Ongeveer tien minuten geleden had er een man aangescheld, die in alle opzichten op Keary geleek, zoowel wat zijn lengte, zijn gelaat als zijn kleeddracht betrof.

Gekscherend had hij opgemerkt, dat hij zijn sleutels vergeten had en dat hij van de gelegenheid om die te halen, maar tegelijkertijd gebruik zou maken, wat met Bob te gaan wandelen.

Jenkins had niet de minste achterdocht gekoesterd, want ook de stem van den gewaanden Keary geleek volkomen op die van den wereldreiziger.

Ook de knaap had volstrekt geen argwaan opgevat en was springend en huppelend medegegaan.

Toen Jenkins dit verhaal beëindigd had, biggelden hem de tranen langs zijn bleeke wangen.

Hij stak smeekend de handen uit naar Raffles en zeide:

— Vergeef het mij, mijnheer! Ik begrijp dat ik u veel leed heb berokkend, maar ik ben een oud man en mijn oogen zijn misschien niet zoo goed meer. Ik zou hebben gezworen, dat gij het zelf waart!

Raffles hief de hand op om den huisbewaarder het zwijgen op te leggen.

— Het is jou schuld niet, Jenkins! zeide hij op zachten toon. Gij hebt te doen gehad met een macht, waartegen gij niet zijt opgewassen, want als ik mij niet vergis, hebben wij hier te doen met . . . , nu dat zou u geen belang inboezemen. Ga nu maar! Ik beloof je, dat ik je op de hoogte zal houden van mijn pogingen om den knaap terug te vinden.

Jenkins verwijderde zich met gebogen hoofd en terwijl hij zijn oogen afwischte.

Het bedelwijf had naar dit geheele tooneeltje geluisterd met een blik van woeste zegepraal op haar gelaat.

Nu wendde Raffles zich tot haar met de woorden:

— Nu zullen wij een smet elkaar praten! Ik zie wel aan de uitdrukking van je gezicht, dat je van zins bent niets los te laten omtrent de verblijfplaats van den knaap en ook dat je op de hoogte was van dit duivelsche plan! Je zegt niets? Dat behoeft ook niet! Ik kan tot in je ziel lezen!

Even heerschte er zwijgen.

Het wijf keek Raffles met fonkelende oogen aan. Zij hield haar lippen echter dicht opeen geklemd.

Raffles vervolgde:

— Ik wil je wel aanstonds zeggen, dat je met een zeer sterke tegenpartij te doen hebt! Ik wil echter eerlijk zijn en bekennen, dat degeen, die hier zooveen den knaap weer gestolen heeft, een zeer bekwaam tooneelspeler moet zijn geweest! Maar hoe dan ook — ik wil en zal den jongen terug hebben! En dat niet alleen, maar ik wil ook weten wie zijn ouders waren en waar zij wonen!

Voor het eerst opende het bedelwijf de lippen.

— Dus daarom hebt gij mij ontvoerd?

— Gij hebt het geraden!

— In de verwachting, dat ik iets los zou laten?

— Dat is zoo!

— En gij verwacht, dat ik voor uw bedreigingen zou zwichten en iets zou verklappen?

— Dat verwacht ik!

— En als ik weiger?

— Gij zult niet weigeren! Ik heb wel middelen om u tot spreken te dwingen.

— Daar ben ik benieuwd naar! riep de vrouw spottend uit.

— Om te beginnen, kan ik u een hooge beloning geven, als ge mij alles omtrent de afkomst van den knaap mededeelt, evenals de plek, waar hij zich nu bevindt.

Het wijf haalde minachtend de schouders op.

— Honderd pond misschien? vroeg zij spottend.

— Duizend! hernam Raffles bedaard.

Het wijf hief snel het hoofd op en keek Raffles onderzoekend aan.

Blijkbaar had de hoogte van dit bedrag haar getroffen.

Haar zwarte oogen schitterden van hebzucht.

Maar het volgende oogenblik verscheen er een trek van angst op haar gelaat en tot groote verwondering van Charles keek zij weder achter zich met dezelfde schichtige beweging, welke hij twee nachten geleden ook bij haar had waargenomen.

To investigde zij haar donkere oogen weder op Raffles en haar stem had een doffen klank toen zij hernam:

— Neen! Ik doe het niet!

Raffles hoorde verbaasd op.

Daarop had hij niet gerekend.

— Niet voor duizend pond sterling? vroeg hij. Gij hebt mij toch goed verstaan?

— Ik heb u zeer goed verstaan! Niet voor duizend en niet voor tweeduizend pond sterling ook!

Raffles en Charles wisselden een snellen en verbaasden blik met elkander.

Maar Raffles had aanstonds begrepen, dat hier iets meer achter moest zitten.

Blijkbaar handelde het bedelwijf niet zelfstandig, maar was zij ongetwijfeld afhankelijk van derden.

Het was immers niet aan te nemen, dat iemand in haar omstandigheden zou weigeren zich een klein fortuintje te verwerven, eenvoudig door de ouders nader aan te duiden van een gestolen kind, dat haar per dag gemiddeld toch zeker nooit meer dan een half pond sterling ten hoogste kon opbrengen.

Het werd Raffles duidelijk, dat de knaap dus blijkbaar voor nog andere doeleinden dan alleen bedelen werd gebruikt.

En plotseling viel hem de geschiedenis van den kleinen Olivier Twist te binnen.

Die arme knaap werd immers door zijn beulen gebruikt om diefstallen en inbraken te helpen plegen.

Raffles liet echter niets merken van wat er in hem omging.

Hij begon te begrijpen, dat de vrouw een werktuig moest zijn in de handen van een of anderen machtigen misdadiger, wellicht het hoofd van een of andere wijdvertakte, gevaarlijke bende.

Indien hij goed had geraden, zou het zaak zijn,

dat hij op zijn hoede bleef.

Hij trachtte het eerst nog eens met overreding te probeeren.

— Gij hebt zooeven de som van tweeduizend pond sterling genoemd en ik wil die ook betalen! hernam Raffles, terwijl hij zichzelf tot kalmte maande. Maar dat niet alleen — ik waarborg u ook volkomen straffeloosheid!

De vrouw haalde minachtend de schouders op.

— Dat doet gij! zeide zij spottend. Dat kunt gij misschien gemakkelijk doen! Maar daar heb ik niet genoeg aan, mijnheer!

Raffles bemerkte in een oogopslag dat zijn vermoedens juist waren.

Het wijf was doodelijk bevreesd voor een of andere ontzettende straf, die haar boven het hoofd zou hangen, als zij handelde tegen een gegeven bevel.

Langs dezen weg zou hij dus niets bereiken!

Raffles trad met gekruiste armen op het wijf toe en keek haar doordringend aan.

— Ik zie wel, dat gij voor overreding niet vatbaar zijt! zeide hij. Luister dus goed! Ik heb de beschikking over middelen, waarvan gij den omvang blijkbaar nog niet kent! Gij zult wel begrepen hebben, dat ik niet bluf, al was het slechts door de wijze, waarop men zich van uw persoon heeft meester gemaakt! Welnu, gij zult niet eerder in vrijheid worden gesteld, alvorens gij mij het geheim van den kleinen Robert Baker hebt onthuld!

Nu sprong het bedelwijf op en keek Raffles met vlammen blik aan.

— Zoudt gij dat durven? siste zij.

— Dat zou ik durven! hernam Raffles koel.

— En gij zijt niet bevreesd voor...?

— Welnu? Waarom maakt gij uw zin niet af? merkte Raffles spottend op.

Maar weer keek de vrouw op dezelfde sluwe wijze achter zich, alsof daar iemand stond, iemand die niet zichtbaar was, maar haar niettemin in bedwang hield.

— Ik — heb niets gezegd! hernam zij op heeschen toon. Gij moet doen wat gij niet laten kunt! Maar uit mijn mond zult gij zeker niets vernemen.

— Wij zullen zien! hernam Raffles kortaf. Kom, Charles aan het werk. Zij moet weder weggevoerd!

Charles trad dadelijk weder op het wijf toe, blinddoekte haar opnieuw, knevelde haar en overtuigde zich dat de touwen om haar armen goed vast waren.

— Ga eens zien of de weg vrij is, beval Raffles. En stuur anders Jenkins met een boodschap!

Charles verliet vlug het vertrek en keerde eenige minuten later terug.

— Jenkins is nergens te zien — hij is in zijn loge, naar ik geloof.

- En zijn dochter?
- Die is naar haar eigen woning teruggekeerd!
- Vooruit dan maar!

De beide mannen namen de vrouw ieder aan een arm.

Zij geleidden haar uit de kamer, brachten haar de trap af en lieten haar toen stilstaan voor de kelderdeur.

Raffles haalde een zonderling gevormden sleutel te voorschijn en opende deze deur daarmede.

Daarop brachten zij de vrouw snel naar den kelder, na ongeveer een twintigtal schreden te hebben afgelegd.

Deze kelder zag er uit als een gewone bewaarplaats, zooals men die in zoovele huizen aantreft.

Maar door op een verborgen knop te drukken, deed Raffles een der wanden wegschuiven, zoodat er een tweede ruimte zichtbaar werd, waar zij thans binnentraden.

Dadelijk schoof het muurvlak weder achter hen dicht.

Zij bevonden zich aan den ingang van een dier onderaardsche tunnels, zooals Raffles er eenige had ontdekt, of zelf had aangelegd en die eenige huizen in Londen, welke hij gehuurd of gekocht had, in verbinding stelde met de villa in Cromwellstreet.

Door de meeste van deze tunnels liep een electrisch wagentje, op slechts één spoor, en dat in beweging werd gehouden door een zeer snelle rondwentelende metalen schijf, bij wijze van een tol.

De twee mannen tilden de vrouw in het gereedstaande wagentje en namen ieder op een treeplank tusschen zijde daarvan plaats.

Raffles haalde een kleinen hefboom over en dadelijk rolde het wagentje in duizelingwekkende vaart door den tunnel.

Spoedig had het zulk een verbazende snelheid bereikt, dat de beide mannen zich uit alle macht moesten vasthouden, ten einde er niet te worden afgeslingerd.

Binnen tien minuten was het doel van de reis bereikt.

Het wagentje hield stil in een tweeden kelder, naast het onderaardsche laboratorium van John Raffles gelegen, dat zich diep onder den vloer van het tuinhuis bevond.

De vrouw werd weder van het wagentje afgelid, Raffles drukte op den knop en het electrische wagentje rolde weder, thans veel langzamer, naar zijn punt van uitgang terug.

Tegelijkertijd schoof de uitgang van de tunnel dicht en thans zou niemand, die niet in het geheim was ingewijd, ook maar een oogenblik gedacht hebben, dat hij zich hier bevond aan het eind, of aan het beginstation van een onderaardschen spoorweg.

Op zachten toon zeide Raffles tot Charles:

— Er ligt in het laboratorium een matras! Haal die hier, benevens een stoel en een tafel.

— Blijft zij hier? vroeg de jonge man even zacht.

— Ja. Ik heb wel niet de minste hoop dat zij iets zal loslaten, maar wij moeten het in ieder geval probeeren.

Charles ging het bevel opvolgen, nadat hij het geheime mechaniek in beweging had gebracht van de deur, die toegang gaf tot het laboratorium.

Intusschen trad Raffles op de vrouw toe en zeide op ernstigen toon:

— Luister eens goed naar mij. Ik herhaal je nogmaals, dat ik volkomen straffeloosheid waarborg, als je mij wilt zeggen, waar de knaap zich thans kan bevinden en wie en waar zijn ouders zijn. Ook blijf ik bij mijn aanbod om je twee duizend pond sterling te betalen. En geloof mij, ik ben er de man niet naar om een eenmaal gegeven belofte te verbreken.

Weder haalde de vrouw haar schouders op.

— Al zoudt gij mij het tienvoud bieden, riep zij uit. Ik wil niet — en ik zou niet kunnen, ook al wilde ik. Gij weet niet wat mij den mond snoert.

— Misschien weet ik het wel, hernam Raffles op ernstigen toon. Hoe het ook zij — ik wil u bedenktijd geven. Gij zult hier eenige dagen blijven op water en brood, in een vertrek, dat slechts verlicht wordt door een electrische lamp, die zich op minstens tien meter boven den grond bevindt, en dat slechts lucht ontvangt door een rooster dat zich ver buiten uw bereik bevindt, ook al zoudt gij alle meubelen waarover gij hier kunt beschikken, op elkaar stapelen. Ontvluchten is volmaakt onmogelijk. Zelfs indien gij erin mocht slagen de geheime deur van dit vertrek te openen, dan nog zou ik daar onmiddellijk van in kennis worden gesteld, waar ik mij ook in Londen zou ophouden. Gij moet weten, dat ik over zeer groote macht beschik. Bedenk dat wel.

Als eenig antwoord haalde de vrouw opnieuw de schouders op.

Charles kwam weder terug met de matras, die hij in een hoek van het onderaardsch vertrek nederlegde, een kleine tafel en een stoel.

— Maak haar handen los, Charles, beval Raffles op zachten toon. De touwen schrijven haar. Ze is een slechte vrouw — maar eene vrouw blijft zij niettemin.

Toen wendde hij zich weder tot zijn gevangene en vervolgde:

— Gij zult hier niet vandaan gaan, voor ik het u veroorloof. Eenige malen per dag zal men u voedsel komen brengen. Gij behoeft echter volstrekt geen moeite te doen den cipier dien ik u zend, om te koopen, want gij zoudt u met evenveel resultaat tot gindschen stoel kunnen wenden.

De beide mannen wendden zich naar de deur.

De vrouw, wier handen door Charles waren bevrijd, trok zich den blinddoek van de oogen en staarde Raffles met somberen blik na.

— Ik mag voor u lijden, zeide zij, dat gij nooit spijt zult hebben van wat ge mij nu aandoet. Misschien zult gij u deze woorden nog wel eens herinneren.

Raffles antwoordde niet.

Zijn gelaat had echter een ernstige uitdrukking.

Hij trad met Charles het laboratorium binnen en de deur viel achter hen beiden dicht.

Zij wisten nu dat geen menschelijke macht haar weder zou kunnen openen zonder Raffles' toestemming.

Zij bestegen de lange en steile trap, die in een geheim vertrek van het tuinhuis uitkwam en spoedig daarna bevonden zij zich weder in de villa.

Zij begaven zich naar de bibliotheek, waar Raffles zich aanstonds in een gemakkelijken stoel liet neervallen, met het hoofd in de hand.

Charles kwam naar hem toe en legde de hand op den schouder.

— Je geeft toch de hoop niet op den jongen terug te vinden? vroeg hij op zachten toon.

Met een ruk hief Raffles het hoofd op.

Een trek van ontembare vastberadenheid was op zijn gelaat verschenen.

— Nooit, riep hij uit.

— Maar — het zal zeer moeilijk zijn. Wij behoeven er natuurlijk niet aan te twijfelen, dat zij den knaap niet weer naar hetzelfde huis zullen hebben teruggebracht.

— Dat is duidelijk, hernam Charles. Zij moeten er natuurlijk op voorbereid zijn, dat we weer terugkomen om hun den knaap afhandig te maken. Er is echter één ding, dat ik mij niet kan begrijpen, gving de jonge man voort. Waarom wil dat wijf

niets loslaten, als je haar starffeloosheid waarborgt en haar bovendien tweeduizend pond sterling be looft.

— Daar kan maar één reden voor zijn, antwoordde Raffles. De vrouw is blijkbaar ontzettend bevreesd voor een ander. En die ander moet zooveel macht over haar hebben, dat zij zelfs niet te verlokken is, door de aanbieding van een som gelds, die voor haar een kapitaal beteekent.

— Je hebt gelijk, Edward! Zoo moet het zijn! En als professor Shydrift nog leefde, dan zou ik zeggen, dat hij hier achter zit.

Raffles keek glimlachend op.

— Ongetwijfeld! Maar gelukkig voor ons, heeft de Koning der misdadigers de plaats opgezocht die in de hel voor hem was aangewezen en wij zullen nu maar niet aannemen dat de vrees van zijn onderdanen tot zelfs na zijn dood voortduurt. Maar — hij heeft leerlingen en opvolgers gekweekt! Wij hebben al eens met een van die heeren kennis gemaakt, zooals je weet! Ook hij behoort niet meer tot het land der levenden, maar dat ras sterft niet uit. Natuurlijk houdt men er onder de misdadigers altijd rekening mee, dat de chef sneuvelt en dadelijk wordt dan zijn plaats ingenomen door een ander, die meestal bij keuze wordt benoemd. Dat wijf daar onder het tuinhuis zal den jongen wel op eigen houtje gestolen hebben, om zich een kleine bijverdienste te scheppen, maar iets zegt mij, dat het bendevoofd, onder wiens bevelen zij blijkbaar staat, den knaap niet wilde missen! Anders zou hij zeker niet zooveel moeite hebben gedaan om hem weder terug te krijgen. Maar kom, Charles, wie of hier ook achter mag zitten — wij willen niet aarzelen! Men heeft mij den handschoen toegeworpen — ik denk hem op te rapen! Zij zullen gewaar worden, dat zij John Raffles niet ongestraft kunnen hoonen.

Als Lord Lister in een Bar den High-Life was,
kon hij altijd „DUBEC” cigaretten krijgen.

HOOFDSTUK VI.

EEN ZONDERLING TERUGZIEN.

Drie dagen waren voorbijgegaan.

In verscheidene vermommingen hadden de beide vrienden zich nogmaals gezamenlijk of afzonderlijk naar het beruchte wijnhuis begeven, waar het wijf en de kerel woonden, die den gestolen knaap zoo schandelijk exploiteerden.

Maar de waard scheen zeer achterdochtig te zijn geworden en zij konden niets uit hem krijgen.

Eenmaal was Charles er in geslaagd, vermomd als beambte van de waterleiding de vertrekken te doorzoeken, waar het bedelwijf had gewoond.

Maar hij vond volstrekt niets meer, dat aan het verblijf van den kleinen Robert kon herinneren.

Het was hem ook duidelijk, dat de kamer in het geheel niet meer bewoond werd, zooals te zien was aan de dikke, onaangeroerde laag stof, welke hij er dien derden dag vond.

Het was maar al te duidelijk — de knaap was naar elders gevoerd.

Charles kende echter zijn vriend te goed om niet te weten, dat deze er geen oogenblik aan zou denken den strijd op te geven.

Integendeel, hoe meer hinderpalen Raffles op zijn weg aantrof, hoe vaster hij besloten was, ze uit den weg te ruimen.

Het scheen of de Groote Onbekende onvermoeid was.

Den ganschen dag doorkruiste hij Londen in alle richtingen en onder allerlei vermommingen, vooral in de armoedige buurten.

Steeds werd hij daarbij op eenigen afstand gevolgd door Henderson met een der snelste auto's.

Hij was steeds gewapend en vastbesloten om, als het toeval den knaap op zijn weg mocht voeren, hem desnoods met geweld aan zijn beulen te ontrukken.

Maar dezen schenen onvindbaar te zijn geworden.

Zij waagde het er blijkbaar nog niet op, met den knaap op straat te komen.

Waarschijnlijk hielden zij zich ergens verscholen in een van de ontelbare holen der misdaad, waaraan de Engelsche hoofdstad rijker is dan eenige andere stad ter wereld.

Op den avond van den vierden dag zeide Raffles tot Charles:

— Wij zullen dat wijf beneden maar weer wegsturen. Al zouden wij haar nog een jaar houden — zij zou blijven zwijgen!

— Ja, zij schijnt van het echte ras te zijn, waarvan men bendeleden kweekt! Gehoorzaam en trouw tot in den dood!

— Op zichzelf ongetwijfeld een lofwaardige

eigenschap! zeide Raffles met een somberen glimlach. Maar die ons thans niet zeer te stade komt!

— En — heeft zij Henderson niet trachten om te koopen!

— Niet alleen dat, maar zij heeft hem ook bedreigd met de vreeselijkste wraak. Je begrijpt echter wel, dat noch het een, noch het ander geholpen heeft. De brave kerel heeft haar eenvoudig uitgelachen.

— Dus je geeft het maar op?

— Ja. Het dient tot niets haar langer vast te houden! Integendeel, kan het ons misschien van nut zijn, als wij haar ongemerkt volgen en weten waar zij blijft.

Nog dienzelfden avond werden alle mogelijke maatregelen genomen.

Om tien uur trad Henderson de cel van het bedelwijf binnen, bond haar, deed haar een doek voor de oogen en wilde haar knevelen, toen zij hem afweerde en vroeg:

— Waarheen brengt ge mij?

— Dat zul je wel zien, meisjelief! antwoordde Henderson gekscherend.

Het wijf zeide niets, maar er stond een zegevierende trek om haar mond.

Maar plotseling scheen zij te schrikken.

Zij weerde nogmaals de hand van Henderson af, die haar den doek voor den mond wilde binden en vroeg:

— Brengt ge mij naar de politie! Dat zou je niet veel helpen, want je hebt nu toch in het geheel geen bewijzen!

— Praat niet zooveel! zeide Henderson goedmoedig. En steek je lieve lipjes vooruit, zoodat ik er dezen doek kan omdoen.

Het volgende oogenblik was de doek op zijn plaats bevestigd.

Raffles en Charles traden weder binnen.

De vrouw werd nu uit het vertrek gebracht, een kleine gang doorgeleid en naar een tweede onderaardsche kamer gebracht, waarop eveneens een tunnel uitkwam.

Ook deze was voorzien van een electrisch wagentje.

Henderson had zijn bevelen gekregen en verliet de villa met een zeer snelle auto.

Het electrische wagentje werd in beweging gebracht en stooft in pijlsnelle vaart, thans bijna vijf en dertig minuten achtereen door den schier eindeloozen tunnel.

Raffles had hier op zeer handige wijze gebruik gemaakt van een oude, gemetselde waterleidingbuis, die bijna twee meter in doorsnede mat.

Eindelijk stond het wagentje weder stil.

De beide mannen bevonden zich nu met hun gevangene in een huis, waarvan de vrouw zeker met den besten wil van de wereld de ligging later niet zou kunnen aanduiden.

Zij werd snel naar boven gebracht.

Voor de deur van het huis wachtte een auto.

De vrouw werd er snel heen gebracht, en de wagen vloog weg.

Hij reed bijna een half uur rond — maar de plek, waar de vrouw werd afgezet bevond zich nauwelijks vijftig passen van de woning, waaronder zich het uiteinde van den tunnel bevond.

In dien tijd hadden Raffles en Charles de vrouw van haar boeien en haar monddoek ontdaan.

De auto hield nu stil in het midden van een zeer lange, breede en stille straat.

Nu deed Raffles, nadat de beide mannen zich gemaskerd hadden, den blinddoek van de oogen der vrouw, opende het portier, nam zijn revolver ter hand en beval haar kortaf den wagen te verlaten en zich onmiddellijk naar het trottoir te begeven.

De vrouw gehoorzaamde zwijgend.

Raffles overtuigde zich, dat zij op het trottoir was aangekomen, riep een kort bevel tot Hender-son en sloot het portier weder.

De wagen zette zich weer in beweging en een half uur later hadden de beide vrienden de villa weder bereikt.

— Ik ben blij, dat wij die tooverkol kwijt zijn! zeide Charles, zoodra de beide vrienden zich weder verkleed hadden en in de bibliotheek hadden plaats genomen.

— Om je de waarheid te zeggen is het mij ook een opluchting! zeide Raffles. En toch — misschien hebben wij er niet goed aan gedaan! Ik had bij mijn oorspronkelijk plan moeten blijven: en de gangen van het menſch moeten nagaan, al had dat ook moeilijkheden opgeleverd, en al is het bijna zeker, dat zij eenvoudig naar het wijnhuis terug zou gaan en daar nadere bevelen zou afwachten.

— Zij zal natuurlijk aan haar principaal onmiddellijk mededeelen, wat haar is overkomen! hernam Charles met een bedenkelijk gezicht.

— Daar behoef je niet aan te twijfelen!

— Maar — zou die principaal daaruit zijn conclusies trekken?

Raffles haalde de schouders op.

— Als hij dat wil, moet hij het volstrekt niet laten!

— En — ons plan van vannacht! ging Charles door.

— Wel — dat blijft natuurlijk wat het was! antwoordde Raffles. Wij hebben het reeds een maand geleden op dezen avond vastgesteld en ik zie niet in, waarom wij er verandering in zouden brengen. Alles is immers gereed?

— Dat is het — en wij kunnen de zaak ook moeilijk uitstellen, daar immers juist vannacht alle bedienden naar de groote partij zijn, die ter eere van het huwelijk van den bottelier van ons slachtoffer wordt gegeven!

— Juist! En daarom zal het langzamerhand tijd worden, dat wij ons gereed maken!

Het betrof hier een bezoek aan de woning van een schatrijken Griek, die pas een half jaar geleden zich te Londen was komen vestigen en al dadelijk de hoogste kringen van de hoofdstad verbaasd had door zijn ongelooflijke verkwisting.

Hij woonde in een zeer groot huis aan de Pall Mall, op eenigen afstand van den grooten rijweg gelegen en voor een deel omringd door een fraai park.

Hij hield een heel leger bedienden, die allen in het huis sliepen op verschillende verdiepingen, waardoor het in normale omstandigheden zeker een gewaagde onderneming zou zijn geweest den Griek met een nachtelijk bezoek te vereeren.

Raffles was er echter achter gekomen, dat de bottelier dezen dag trouwde, en een avondpartij gaf waarop zoo goed als alle bedienden waren genoodigd.

Omstreeks één uur in den nacht stonden de beide vrienden gereed.

Aan een riem droeg Raffles een kleine, sterke tasch, waarin hij de noodige werktuigen verborgen had.

De beide vrienden verlieten de villa door de kleine tuindeur.

Het was een maanlooze nacht en tamelijk donker.

De beide vrienden liepen zwijgend voort tot zij de Pall Mall bereikt hadden, den breeden weg, die op het leelijke koninklijke paleis uitloopt.

Rechts daarvan bevond zich het vorstelijk verblijf van den Griek.

Raffles en Charles wierpen een spiedenden blik om zich heen en wipten, toen zij niets verdachts bespeurden, vlug als hazen over het lage ijzeren hek, dat den tuin afscheidde van den wandelweg, die met vier rijen zware boomen beplant was, zoodat het hier bijna volmaakt duister was.

Zij liepen snel den tuin door, gingen om het huis heen en bereikten zoo de achterzijde.

Op een naburige kerkklok sloeg het twee uur.

Plotseling trok Raffles Charles, die wilde voortloopen, bij de mouw en legde zijn vinger met een waarschuwend gebaar op de lippen.

Tegelijkertijd haalde hij zijn masker te voorschijn, deed het voor en gaf Charles een wenk om hetzelfde te doen.

De jonge man keek wat scherper toe.

En nu zag hij wat Raffles had doen stilstaan.

Bij den achtermuur van het huis, niet zichtbaar voor degenen, die zich langs de Pall Mall begaven,

was een flauw schijnsel zichtbaar, blijkbaar afkomstig van een kleine zaklantaarn.

Onhoorbaar over het gras loopend, sloopen de beide vrienden wat nader.

En nu zagen zij bij het schijnsel van de lantaarn verscheidene donkere gedaanten geluidloos heen en weer loopen.

Het waren vijf mannen, allen met een doek om de onderzijde van hun gezicht gebonden.

Een hunner, die de lantaarn droeg, bewoog deze op en neer langs een gedeelte van den achtermuur van het groote huis.

Raffles keek wat nauwkeuriger toe.

Hij zag nu een stevige zware deur en daarnaast, op ongeveer manshoogte, een zeer klein, rond tuimelraam, nauwelijks twee decimeter in doorsnede.

Zelfs op dezen afstand kon Raffles wel zien, dat het voor een man, hoe mager ook, onmogelijk zou geweest zijn, om door dit tuimelraam te klauteren.

Maar het volgende oogenblik greep hij den arm van zijn metgezel en Charles had moeite een kreet van pijn te weerhouden, zoo vast was die greep.

De man met de lantaarn liet het licht op het kleine raampje vallen.

En nu zag Charles hoe een ander iets ophief en door het raampje stak.

Het was een zeer kleine knaap!

Charles knikte.

— En heb je hem herkend? vroeg de Groote Onbekende.

— Ja! fluisterde Charles zacht. Het is de kleine Robert!

Inderdaad, het was de kleine jongen, die op deze afschuwelijke wijze geëxploiteerd werd door een bende bandieten!

Hun doel was duidelijk!

Zij waren zelf niet in staat door het tuimelraam binnen te dringen en de kleine knaap moest waarschijnlijk een der deuren van binnen af voor hen openen, of misschien het luik voor een raam wegdoen.

Raffles bezon zich geen oogenblik.

— Met z'n hoevelen zijn zij? vroeg hij fluisterend.

— Ik zie vijf man! antwoordde Charles.

— Nu, het is eigenlijk geen portuur voor mannen als wij, maar daar kunnen wij ons niet mee ophouden. Er op af!

Raffles en Charles verlieten de beschermende duisternis, waarin zij zich tot dusverre verborgen hadden gehouden en snelden over een klein open grasveld naar het huis.

Van den kleinen jongen was op dit oogenblik niets meer te zien dan zijn beenen, die vruchteloos een steun tegen den gladden muur zochten.

Raffles en Charles hadden zoo snel geloopt,

dat de bandieten hen pas bemerkten, toen zij vlak bij waren.

Blijkbaar schenen zij eenige seconden in beraad te staan wat zij zouden doen.

Maar toen zij de maskers van de beide mannen zagen, begrepen zij blijkbaar aanstonds wat er aan de hand was.

Zonder een woord te spreken, zetten zij zich te weer.

De man die den kleinen jongen door het luik had willen steken, liet diens beenen los om zijn makers bij te staan.

Binnen enkele tellen had Raffles twee zijner aanvallers zoodanig toegetakeld, alleen met behulp van zijn vuisten, dat zij bewusteloos tegen den voet van den muur lagen.

Charles had een derde met een fraai blauw oog versierd en den neus van een vierde stuk geslagen, benevens hem een paar tanden doen verliezen.

— Bemoei je met den jongen, beval Raffles kort onder het vechten door.

De kleine knaap lag over den rand van het ronde tuimelraam en spartelde hevig met zijn kleine beentjes.

Blijkbaar begreep hij niets van hetgeen er achter zijn rug gebeurde.

Er was een touw om zijn middel gebonden, waarvan het einde naar buiten afhing, en dat blijkbaar moest dienen om hem neer te laten.

Charles snelde op den knaap toe.

Maar plotseling klonk er een schot binnen in het huis. En tegelijkertijd slaakte de knaap een doordringenden gil.

— Niet schieten! Niet schieten! hoorde Charles den kleinen jongen jammeren.

Hij strekte zijn armen uit, greep den knaap om het middel en trok hem terug.

Het was juist bijtijds.

Er klonk een tweede schot, en een kogel vloog fluitend door de opening van het tuimelraam.

Charles voelde zijn handen dadelijk nat worden.

De knaap was gewond.

Maar de drie schurken wachtten het einde van het avontuur niet af.

Zonder zich te bekommeren om hun twee bewustelooze makers wendden zij zich om en zetten het op een loopen, alsof de Duivel hen op de hielen zat.

In hun vlucht lieten zij een tasch met inbrekerswerktuigen, een boksbeugel, een ploertendooder en twee geruite jockeypetten achter.

Het moet trouwens erkend worden dat ook Raffles en Charles geen nutteloozen tijd verloren lieten gaan.

Op hun beurt snelden zij door den tuin, terwijl achter hen een derde schot klonk.

Het was duidelijk dat de heer des huizes door een of ander gerucht gewekt was, en er maar

aanstonds op los had geschoten, toen hij de donkere gedaante in het tuimelraam ontwaarde.

Spoedig hadden de beide vrienden het hek bereikt.

Zij klommen er over en bevonden zich voorloopig weder in veiligheid.

Op slechts korten afstand voor hen uit zagen zij de drie bandieten

— Omgekeerd, Charles. Ik heb nu geen lust met die kerels in aanraking te komen, beval Raffles.

De beide vrienden wendden zich om.

Tot hun groot geluk waren de schoten van de kleine revolver op straat niet gehoord.

Wel klonk nu op verren afstand achter het huis het woedend blaffen van een hond.

— Voortgemaakt, Charles, beval Raffles. Stil, daar komt een huurauto aan. Het is een bedorven onderneming geweest — maar gelukkig heb ik den kleinen Robert weer terug.

De beide vrienden deden snel hun maskers weder af.

De kleine jongen was bewusteloos.

Raffles wenkte de auto en beval den chauffeur:

— Naar de Victoriastreet!

Het was drie uur toen zij op eenige tientallen meters stilhielden van het huis, waar Raffles als Keary woonde.

Met de grootste voorzichtigheid, werd de knaap, dien Raffles onder weg verbonden had met een stuk linnen, dat hij van zijn overhemd gescheurd had, naar binnen gedragen.

De huisbewaarder was natuurlijk reeds lang naar bed.

En zoo vast scheen hij te slapen, dat hij volstrekt niets bemerkte van het binnenkomen van den wereldreiziger.

Robert, die aan den schouder was gewond, werd onmiddellijk naar een der slaapkamers gedragen en op het bed gelegd.

Daarop deed Raffles het verband weer af en onderzocht zorgvuldig de wond.

Gelukkig had de kogel geen been verbrijzeld, en slechts een zwaar bloedende vleeschwond veroorzaakt.

Raffles, die geruimen tijd in de geneeskunde gestudeerd had en later zijn studiën had voortgezet, behandelde den knaap spoedig met behulp van de verbandmiddelen, welke hij steeds bij de hand had.

De jongen keek Raffles dankbaar aan en tranen welden uit zijn oogen.

— Vertel mij eens, Bob, zeide toen Raffles op vriendelijken toon, dat was zeker niet de eerste keer, dat de schurken je voor zulk werk gebruikten?

— Neen mijnheer! antwoordde de knaap met zwakke stem. Vroeger heb ik dat al moeten doen, toen ik nog heel klein was!

— Die ellendelingen! bromde Raffles in zichzelf. Maar ik zweer dat zij hun gerechte straf niet zullen ontgaan, als ik hen op het spoor kom!

**Lord Lister overdacht de ingewikkeldste problemen
steeds onder het rooken van een „DUBEC” cigaret**

HOOFDSTUK VII.

EEN VALSTRIK.

De drie bandieten, die er in geslaagd waren de vlucht te nemen, bleven op slechts eenige meters van het hek staan en verzeckerden er zich toen van, dat het schieten niet door de politie in de buurt gehoord was.

Dit was waarschijnlijk hieraan te danken, dat de schoten binnenshuis waren gelost en blijkbaar met een revolver van gering kaliber.

Een oogenblik stonden de mannen fluisterend te beraadslagen.

Toen merkte een hunner op gedempten toon op:

— Zouden wij niet trachten Bill en Pete terug te halen?

— Is het je in je hoofd geslagen, Jack? vroeg een der anderen. Dacht je dat wij in den muil van den leeuw wilden loopen? Het spreekt vanzelf, dat nu reeds het geheele huis gealarmeerd is en de Griek om de politie getelefoneerd heeft. Als Bill en Pete weer tot zichzelf waren gekomen, zouden ze al lang hier kunnen zijn. Neen, ik waag het er niet op. Wij zullen geen goed geld naar kwaad geld gooien. De twee kameraden daarginds zijn voor de haaien, daar is niets aan te doen.

— De duivel hale den schurk die ons dat geleverd heeft, bromde de man die Jack genoemd was.

— En kun jij niet eens raden, wie die man was, Jack? vroeg de bandiet, die zooeven gesproken had, op spottenden toon.

— Weet jij het dan soms, Phil? vroeg Jack.

— Ik geloof het tenminste wel! Je mag mij dadelijk naar Baxter sturen als dat niet Raffles in eigen persoon is geweest!

— Nu, dat zou al bijzonder toevallig zijn geweest! meende Jack.

— En waarom als ik vragen mag? Jij zult toch ook wel weten, dat John Raffles hetzelfde beroep uitoefent als wij? Al doet hij het dan ook met glacéhandschoenen aan en een hoogen hoed op. Ik zeg je nogmaals dat hij het geweest is!

— Nu, daar zul je den Meester over hooren! riep Jack uit.

Phil grijnslachte en zijn oogen fonkelden.

— Als hij hem in handen krijgt, laat hij hem voor deze grap levend villen! bromde hij toen. Daar gaat voor een twintig of dertig duizend pond sterling aan verloren. En dat is niet alles — maar ik wil mijn heele leven niet anders drinken dan water, als John Raffles en de man die ons den kleinen Bob ontstolen heeft, niet een en dezelfde persoon zijn.

— Dat is volstrekt niet onwaarschijnlijk! klonk de stem van den derden bandiet, die tot dusverre

gezwegen had. Mary heeft ons immers al dingen verteld, die den Meester heel wat te denken hebben gegeven! Die rit tot tweemaal toe, door lange tunnels, die onderaardsche cel, geheel van beton opgetrokken, die auto, de verschillende huizen waarin zij geweest is — dat alles ruikt op een mijl afstand naar den Grooten Onbekende! Wee hem, als de Meester hem in handen krijgt!

De drie bandieten waren onder het spreken het hek weder voorbijgegaan en sloegen nu dezelfde richting in als Raffles en Charles zooeven gevolgd waren.

Plotseling slaakte een hunner een lichten kreet en bukte zich.

Hij raapte een klein voorwerp op, dat dicht bij het hek lag.

Het was een zeer dun opschrijfboekje, dat slechts eenige bladen bevatte.

— Wat heb je daar? vroeg Phil nieuwsgierig aan Jack, die de vinder van het boekje was.

— Een notitieboekje! antwoordde deze op zachten toon.

— Wat staat er in?

— Een paar plattegronden van huizen en dan iets, dat ons van het grootste nut kan zijn!

— Zeg op dan! hernam Phil ongeduldig. Men moet je de woorden uit den mond trekken.

— Het is geheim alfabet met een sleutel er bij!

— Alle duivels! riep Phil uit.

— Ongetwijfeld heeft John Raffles dit verloren bij zijn vlucht, of de kerel die bij hem was!

— Daar valt niet aan te twijfelen! riep nu de derde bandiet uit. Maar hoor eens mannen — ik geloof dat ik daar het geluid van een naderende politie-auto hoor, laten wij beenen maken, anders zouden wij het lot van Pete en Bill wel eens kunnen deelen. Laten wij ons verspreiden, zooals gewoonlijk! Wij komen bijeen in de Catacomben.

Snel gingen de mannen uiteen, en sloegen ieder afzonderlijk den weg in, die leidde naar een zeer groot eeuwenoud huis in de Hounds Ditch met talrijke geheime uitgangen, en dat reeds lang bij de politie in een zeer kwade reuk had gestaan.

Reeds ettelijke malen had zij er een inval gedaan, ten einde een razzia te houden onder de misdadigers, die daar bijna iederen nacht bijeen kwamen, maar bijna steeds had de uitstekend ingerichte spionagedienst van de bende de leden bijtijds gewaarschuwd en konden deze zich in veiligheid stellen voor de politie ter plaatse was.

Door elk van een huur-auto gebruik te maken, hadden de drie bandieten de Catacomben — zoo-

als het hoofdkwartier van de Bende der Raven genoemd werd, binnen een half uur bereikt.

Zij kwamen bijna gelijktijdig aan, en gingen niet het groote huis zelf binnen, maar een kleine kroeg, die zich op minstens zestig meter afstand daar vandaan bevond en die met de Catacomben in verbinding stond door een geheime gang, welke tot dusverre nog steeds aan de aandacht van de politie was ontgaan.

De kroegbaas, een lid der bende, en die blijkbaar op de hoogte was geweest van de onderneming der vijf bandieten, keek verbaasd op, toen hij de drie bende-leden achtereenvolgens zag binnentreden.

— Nu al terug, Phil? vroeg hij fluisterend aan een der drie mannen.

Deze knikte kort.

— Mislukt! zeide hij kortaf. Wij zijn gesnapt! Is de chef hier?

— Ja! antwoordde de kroegbaas, wiens gelaat een verschrikte uitdrukking had gekregen. Daar zal wat zwaaien, Phil? Waar heb jullie den jongen?

— Ook weg! antwoordde Phil op ruwen toon. Is Mary beneden?

De baas knikte.

Phil wenkte de beide andere mannen, verliet de gelagkamer, stak een binnenplaats over, waar het zoo donker was als in een put, en traden vervolgens een schuur binnen, waarin zij door een geheime deur de gang bereikten, die uitkwam in de Catacomben.

Onder het loopen spraken zij geen woord.

Dit was trouwens streng verboden, omdat het niet onmogelijk was, dat de bewoners van de tusschenliggende huizen de stemmen der boeven zouden hooren, als zij van deze gang gebruik maakten.

De drie bandieten werden opgewacht door een soort portier, aan wien zij het wachtwoord voor dien avond moesten geven, en kwamen, na nog eenige wachtposten gepasseerd te zijn, in een onderaardsche vergaderzaal, waar een twintigtal mannen en twee vrouwen zaten, waarvan een het bedelwif met de zwarte oogen was.

De meesten hunner zaten rondom een groote withouten tafel in het midden van de laaggezoderde zaal.

Aan het hoof dvan de tafel zat een man, die op het eerste gezicht als het hoofd te herkennen viel.

Hij had een gebruid gelaat, waarin twee zwarte oogen onheilspellend schitterden.

Blijkbaar was hij reeds door den kroegbaas door de geheime telefoon op de hoogte gesteld van de mislukking van de inbraak.

Ofschoon de eigenlijke naam van het bende-hoofd Jessop was, werd hij door de leden nooit anders dan Tige genoemd, om zijn woeste wreed-

heid, zijn sluwheid en zijn boosaardig karakter.

Blijkbaar was hij de woordvoerder van de anderen.

Er heerschte een doodsche stilte in het vertrek, toen de drie mannen binnenkwamen.

Tiger hield zijn donkere oogen beurtelings op hen gevestigd, alsof hij tot in het diepst van hun ziel wilde lezen.

— Hoe is dit, Phil? Ik heb u met vijf mannen en een jongen uitgezonden en gij komt met drie man terug? Waarvan er bovendien twee nog al tamelijk erg zijn toegetakeld?

Phil deed eenige stappen naar voren.

Toen sprak hij langzaam:

— Wij hebben gedaan, wat wij konden, Tiger! zeide hij op rustigen toon. De omstandigheden zijn echter tegen ons geweest!

— Omstandigheden, die sterker waren dan een lid van de Bende der Raven? vroeg Tiger spottend. Daar ben ik benieuwd naar. Wees zoo goed en laat het mij eens hooren.

Phil begon met kalme stem en overtuigd, dat hij het recht aan zijn zijde had, een relaas te doen van hetgeen er dien avond achter het huis van den rijken Griek te Pall Mall geschied was.

Tiger luisterde toe zonder dat er een spier van zijn gelaat bewoog.

Hij had de oogen neergeslagen, zoodat Phil volstrekt niet kon zien welk een indruk zijn verhaal maakte.

De andere leden van het misdadigersgenootschap surden nauwelijks ademhalen.

Toen Phil zweeg, hernam het bende-hoofd, terwijl hij zenuwachtig met de vingers op tafel trommelde:

— Ik erken, dat gij een zeer sterke tegenpartij hebt gehad — blijkbaar te sterk voor uw krachten! Maar wij zullen het hierbij niet laten, dat zweer ik! Ik twijfel er geen oogenblik aan, of dit is werk van John Raffles! O, kon ik den schurk toch maar in handen krijgen.

— Misschien gaat dat wel gemakkelijker, dan gij op het oogenblik denkt, Tiger! zeide Phil, die geen oogenblik zijn kalmte verloor.

— Wat meen je? vroeg Tiger, terwijl zijn oogen fonkelden. Laat mij niet te lang vragen, want je weet dat ik daar niet van houd!

Phil stak de hand in den zak en haalde het boekje er uit, met de paar bladen erin, dat zoo-even bij het hek van de villa van den Griek gevonden was.

— Hierdoor zal het gaan! zeide hij bedaard, terwijl hij Tiger het boekje overhandigde.

Deze sloeg er even een blik in en er verscheen een trek van zegepraal op zijn gelaat.

— Waar heb je dat gevonden? vroeg hij.

— Bij het hek van de villa.

— En wie heeft het verloren?

— Het moet zonder twijfel verloren zijn door Raffles of zijn helper en allerwaarschijnlijkst door dezen laatste, want het is van den Grooten Onbekende niet aan te nemen, dat hij den inhoud van deze paar bladen niet uit het hoofd zou kennen, natuurlijk is hij er den uitvinder van.

Tiger knikte.

Zijn blik had iets van de koude wreedheid verloren, die zoeven alle leden schrik had ingeboezemd.

— Het is misschien goed voor u, dat gij dit boekje gevonden hebt! hernam hij lagzaam. Misschien doet het mij vergeten, dat ge mij door uw onhandigheid twee mijner beste mannen hebt doen verliezen.

— Dat hoop ik, Tiger! zeide Phil eenvoudig.

Het bendehoofd dacht even na, met de kin in de hand geleund en richtte toen plotseling het hoofd weder op.

Hij wendde zich tot Mary en vroeg:

— Gij kent immers het huis, waar de zoogenaamde Keary woont?

— Ja meester!

— Goed zoo! Er moet aanstonds werk van de zaak gemaakt worden. Ik moet dien John Raffles in mijn macht hebben! Hij heeft nog een oude schuld aan ons te betalen, wegens de arrestatie van eenige dozijnen onzer leden, maar vooral wegens den dood van onzen grooten Meester, den Koning der Misdadigers, Shydrift!

De oogen van Tiger hadden bij het uitspreken van deze woorden een verschrikkelijke uitdrukking gekregen.

Zijn neusvleugels trilden als van een wild dier, dat prooi ruikt en er kwam een uitdrukking van bloeddorstige wreedheid in zijn oogen.

— Breng papier en inkt! beval hij kortaf.

Een der jongste leden haastte zich aan het bevel te voldoen.

Tiger haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam uit een der vakken een zorgvuldig opgevouwen papiertje, beschreven met eenige woorden.

— Dit blijkt nu een kostbare nalatenschap van Professor Shydrift te zijn! grinnikte hij. Het zijn eenige woorden, door den helper van Raffles geschreven en welke onze aanvoerder in zijn bezit heeft weten te krijgen. En nu zal ik eens zien, of ik mijn oude kunst nog niet verleerd ben en nog zoo goed als vroeger de hand van een ander kan namaken!

Tiger nam het vel papier voor zich, legde het stukje papier met de bijna uitgewischte woorden naast zich neder en begon met de grootste zorg een kort briefje op te stellen, waarbij hij gebruik maakte van het geheim schrift in het opschrijfboekje.

Er verliepen tien minuten, zonder dat ook maar een der leden het waagde een woord te uiten.

Eindelijk was Tiger gereed.

Hij bekeek zijn werk met trots en bromde vergenoegd in zichzelf:

— Zoo zal het wel gaan!

— Mag ik een opmerking maken, Tiger! vroeg Phil.

— Laat hooren!

— Als de helper van John Raffles zijn verlies ontdekt heeft, kunnen wij ons gerust alle moeite sparen, want dan zullen onze beide vijanden natuurlijk aanstonds achterdocht krijgen.

Het bendehoofd fronste de wenkbrouwen.

— Daar heb je gelijk aan, maar dat moeten wij er op wagen! Mislukt het, dan zullen wij onze wraak tot een lateren dag uitstellen!

Hij deed het beschreven vel papier in een enveloppe en sloot deze zorgvuldig, waarna hij er het adres opschreef:

„Aan den heer Keary, Victoriastreet.”

— Dat is klaar! bromde hij. Nu moeten wij nog slechts den vriend van Raffles uit het huis zien te lokken. Dat laat ik aan u drieën over, mannen! zoo wendde hij zich tot de inbrekers, wier onderneming zoo jammerlijk was mislukt. Gij kunt dan weder goedmaken, wat gij eenige uren geleden bedorven hebt!

— Wij zullen ons best doen, meester, antwoordde Phil. Dat is alles wat wij u kunnen belooven. Wie moet den brief overhandigen?

— Dat doet er weinig toe, want de huisbevaarder zal wel geen van u allen kennen.

— Mogen wij geweld gebruiken tegenover den vriend van John Raffles?

— Waarom niet, als dat uw plannen ten goede komt? vroeg Tiger op grimmigen toon. Gij moogt hem mijnentwege gerust de hersens inslaan. Ik heb er trouwens in den nagemaakten brief op gezinspeeld, dat hij zich in gevaar bevindt. Gij zult er dus voor moeten zorgen, dat hij onmogelijk weder naar het huis in de Victoriastreet kan terugkeeren, alvorens de brief aan Raffles is overhandigd, die hem het huis moet uitlokken. De rest kunt gij gerust aan mij overlaten.

— Een half uur zal wel voldoende zijn, is het niet zoo? vervolgde Phil.

— Ruimschoots voldoende.

— Laat dan alles maar aan ons over!

— Dat doe ik — en ik vertrouw, dat gij uw naam als lid der bende van de Raven, ditmaal niet te schande zult maken.

De drie bandieten verwijderden zich, na een zwijgende buiging voor het opperhoofd te hebben gemaakt en keerden langs denzelfden weg weder naar de kleine kroeg terug.

Phil had den kostbaren brief zorgvuldig in zijn binnenzak gestopt.

Een hunner ging kijken of de weg veilig was, en daarop traden zij alle drie op straat.

Spoedig hadden zij een huur-auto gevonden, die hen tot dicht bij de Victoriastreet bracht.

Zij stegen uit. Phil betaalde den chauffeur en zond den man weg.

Vervolgens begaven zij zich naar een garage in de buurt, waar een lid der bende woonde, die zich als huurchauffeur met twee eigen wagens gevestigd had, ofschoon er hem volstrekt niets aan gelegen was, of hij met eerlijken dan wel oneerlijken arbeid iets verdiende.

De man werd uit zijn bed gehaald door middel van de nachtbel, die in zijn slaapvertrek uitkwam en spoedig was hij op de hoogte gesteld van hetgeen er van hem verlangd werd.

— Zorg dat je binnen tien minuten aangekleed bent, Green, en met je auto dicht bij het huis No. 17 in de Victoriastreet staat. Let goed op, zoodat je ons dadelijk te hulp kunt komen, als het noodig is.

Green knikte.

— Ik hoop dat er wat te verdienen valt! zeide hij, terwijl hij zich uitrekte. Het is niet aangenaam uit je bed te worden gehaald, als je er nauwelijks een paar uren in ligt!

— Laat dat maar gerust aan mij over! hernam Phil. Als wij slagen in onze taak, dan kan ik je verzekeren, dat de Meester niet op een paar honderd pond sterling zal zien!

— Zooveel te beter! zeide Green grinnkend, terwijl hij zich verwijderde om zich te gaan aankleeden.

Intusschen gingen de drie bandieten langzaam verder.

Zoo bereikten zij het huis in de Victoriastreet.

Tot zijn vreugde bemerkte Phil, dat een der vensters nog verlicht was.

Zonder twijfel lag hier de gewonde knaap, en waakte Raffles of zijn vriend aan zijn bedje.

— Luister nu eens goed! zeide Phil fluisterend. Ik zal aanbellen, en zeggen dat de vader van den kleinen jongen, die zelf zeer ziek is, mij heeft gestuurd met het verzoek, om den knaap dadelijk bij hem te brengen!

— Maar dat kan toch niet, Phil! hernam Jack. De jongen is toch immers zelf gewond?

— Juist ezal! hernam Phil op minachtenden toon. En daarom juist zal een van onze beide vijanden zich haasten om den ouden man gerust te gaan stellen!

— Maar zullen ze je niet herkennen? vroeg nu de derde bandiet. Je hebt toch immers eenige dagen geleden de rol vervuld van den liefhebberden vader van Bob?

Phil haalde de schouders op.

— Lijk ik op hem? Neen niet waar? Het is bovendien nacht en ik heb mij immers in de geheime kleedkamer van het wijnhuis als een heer gekleed! Gij beiden blijft natuurlijk op eenigen

afstand en komt pas te voorschijn als wij dicht bij de wachtende auto zijn. Verschuil je daar in de buurt in een van de stoepen. Ik zal dan het sein geven en gij moet onmiddellijk te hulp komen. Gaat Raffles zelf met ons mede, zooveel te beter, dat spaart ons heel wat moeite. Echter moet ik jullie onder het oog brengen, dat de meester er volstrekt op staat hem levend in handen te krijgen. Er mag hem geen haar op het hoofd gekrenkt worden, denk er om. De meester schijnt een kleine grap met den Grooten Onbekende voor te hebben!

— Maar dan zullen wij ons nooit van hem kunnen meester maken! zeide Jack op gedempten toon.

— O, als ik zeg dat gij hem geen haar op het hoofd moogt krenken, dan bedoel ik niet daarmee, dat gij hem geen gat in het hoofd moogt slaan! hernam Phil op koelen toon. Integendeel, dat zal misschien wel noodzakelijk zijn. Denk er om, dat hij buitengewoon sterk is, en dat wij drieën maar juist voldoende zullen zijn om hem te overmeesteren al behooren wij zelf niet tot de zwaksten. Maar in ieder geval, geen messen en ook geen revolvers. En nu vooruit, op jullie post. De twee schurken verwijderden zich.

Phil, keurig gekleed in zijn lichtgrijze demi, wendde zich naar de deur van het huis, waar de gewaande ontdekkingsreiziger woonde en belde aan.

Het duurde eenigen tijd voor zich enig gerucht liet hooren.

Toen werd er boven zijn hoofd een raam open geschoven en een hoofd keek naar buiten.

— Wie zijt gij? Wat wilt gij zoo laat in den nacht? vroeg een gedempte stem.

— Ik verzoek u dringend mij even te woord te staan, mijnheer! zeide Phil, terwijl hij zijn hoed afnam. Het geldt een zaak van groot gewicht. Ik ben afgezonden door den vader van den kleinen Bob Baker.

Het hoofd, dat uit het raam keek, wendde zich langzaam naar alle richtingen en scheen de straat af te zoeken alvorens te antwoorden.

Toen klonk dezelfde stem even zacht:

— Wacht een oogenblik — ik kom bij u!

Het raam werd weder dichtgeschoven.

Enkele minuten later werd er blijkbaar een zware ketting aan de binnenzijde van de deur geschoven en eenige knippen teruggehaald.

Toen ging de deur open en het hoofd van een jongen man verscheen.

Het was Charles Brand!

Hij staarde den bezoeker doordringend aan, wierp nogmaals een onderzoekenden blik in de geheel verlaten straat en zeide toen:

— Zeg mij spoedig wat gij te zeggen hebt, want mijn vriend Keary en ik hebben slaap, en wilden ons juist ter ruste begeven.

— Dat kan ik in een paar woorden doen, mijnheer! zeide Phil. De vader van Bob Baker is ernstig ongesteld en ligt in het huis van een mijner vrienden, waar hij vanmorgen zeer ziek is aangekomen, na door een toeval de advertentie betreffende den kleinen jongen in handen te hebben gekregen. Hij laat u dringend smeeken, aanstonds met den knaap bij hem te komen!

Dit alles klonk zeer aannemelijk en Charles scheen in beraad te staan wat hij zou doen.

Toen zeide hij:

— Maar mijnheer — dat kan ik onmogelijk doen! Gij moet weten dat de kleine Bob een ernstig ongeluk heeft gehad en zelf volstrekt niet vervoerd mag worden.

De bezoeker scheen hevig te schrikken.

— Wat zegt gij daar? riep hij ontzet uit. Er is toch hoop ik geen levensgevaar bij?

— Neen, dat niet, maar Bob moet volstreekte rust houden gedurende eenige dagen.

De bezoeker nam zijn hoed af en bette zijn voorhoofd.

Blijkbaar was hij aan een groote ontroering ten prooi.

— Ik durf het mijn ouden vriend bijna niet mededeelen! mompelde hij. Ik durf niet met die boodschap terugkeeren. Och mijnheer, zoo wendde hij zich nu tot Charles, zoudt gij u niet willen opofferen en het zelf aan den ouden Baker mededeelen? Gij zijt zeker immers de heer, die den knaap ontdekt hebt en aan de klauwen van zijn ontvoerders ontrukkt hebt?

— Dat heeft mijn vriend gedaan, mijnheer! antwoordde Charles.

Hij aarzelde weder even en vervolgde toen:

— Wees zoo goed hier even te wachten. Ik zal

gaan vragen wat ik doen moet!

— Is het huis van uw vriend hier ver vandaan?

— Nauwelijks een half uur loopens! Met een automobiel kunnen wij het wel in tien minuten doen.

— Kom dan binnen! zeide Charles.

De bezoeker trad binnen en Charles liet hem in een kleine ontvangkamer, waarvan hij voor alle zekerheid de eenige deur van buiten afsloot.

Een paar minuten later kwam hij met zijn jas aan en hoed op terug.

— Mijn vriend vindt dat ik den ouden heer dadelijk moet gaan geruistellen! zeide hij. Kom, laat ons spoedig gaan!

Slechts met moeite onderdrukte Phil een glimlach van zegepraal.

De beide mannen gingen het huis uit, daalden de stoep af en begaven zich op weg.

Op een paar honderd meter afstand van het huis stond de auto te wachten.

De twee mannen stapten in en de auto reed snel weg.

Een kwartier later bezorgde een handlanger van de bende het in geheim schrift gestelde briefje van Tiger aan het huis in de Victoriastreet.

Het bevatte slechts deze woorden:

„Kom mij te hulp! Ik ben ontvoerd naar een eenzaam huis aan de Theemskade op twee passen van de London Bridge.

CHARLES.”

Raffles bedacht zich zelfs geen seconde.

Hij wekte den huisbewaarder, gaf hem last goed op den kleinen Rob te letten, wapende zich en verliet zoo snel mogelijk het huis.

Het was toen ongeveer halfvier.

Als Lord Lister iemand aangenaam voor zich wilde stemmen, presenteerde hij hem of haar een „DUBEC” cigaret.

HOOFDSTUK VIII.

HET ZWAARD VAN DAMOCLES.

De auto reed zoo vlug als de wagen wilde loopen weg, maar niet zoo vlug of de beide handlangers hadden nog den tijd snel achter op de veeren te gaan zitten en zoo den rit mede te maken.

De beide mannen spraken slechts weinig.

Slechts nu en dan maakte Phil een korte opmerking.

De rit had bijna tien minuten geduurd, toen Charles plotseling een ontdekking deed, die den loop der zaken later geheel zou blijken te veranderen!

Hij wilde namelijk een opmerking maken toen hij zijn mond zonder een geluid te maken weder sloot en vol aandacht keek naar het hoofd van zijn begeleider. Onder diens haar vertoonde zich namelijk een lichte streep, en bij nader toezien zag de jonge man dat die lichte streep veroorzaakt werd doordat de pruik van den man die hem was komen halen een weinig verschoven was en nu zijn eigen haar liet zien!

Spoedig had Charles zich hersteld.

Hij begreep, dat hij en zijn vriend het slachtoffer waren geworden van een sluwen streek, maar ook, dat het misschien nog niet te laat was, om alles weder goed te maken.

Langzaam tastte zijn hand naar den zak, waar hij zijn revólver wist.

Maar met moeite weerhield hij een kreet.

Hij voelde de revolver niet meer!

Blijkbaar had de man naast hem het wapen behendig weten te rollen!

Nu was Charles geheel zeker van zijn zaak — de zoogenaamde vriend van den vader van Bob was een verrader en Raffles verkeerde waarschijnlijk in het grootste gevaar!

Charles bedacht zich geen oogenblik. Zonder veel tijd te verliezen met praatjes of vragen wierp hij zich op den schurk, kneep hem de keel dicht en sloeg hem zoo geweldig met de vuist op het hoofd, dat de man als een zak neer viel.

Daarop opende hij snel het portier en sprong uit den wagen.

Maar de mannen achterop hadden de beweging gezien.

Zij lieten een fluitsein hooren en de wagen stond stil.

Toen echter kon Charles toonen, dat hij als hardlooper zijns gelijke zocht! Als de wind snelde hij weg, in de richting van de Victoriastreet.

Zijn achtervolgers zagen spoedig in, dat zij hun slachtoffer op die wijze zeker niet weder in hun macht zouden krijgen. Zij keerden terug en spron-

gen snel in de auto die omkeerde en terug reed.

Maar het geluk was den jongen man dienstig. Hij vond spoedig een huurauto en tegen een groote fooi bracht de chauffeur hem binnen enkele minuten weder naar het huis van den gewaanden wereldreiziger.

Charles stormde de trappen op.

De huisbewaarder kwam hem verschrikt tegemoet.

— Wat is er toch gebeurd, mijnheer? vroeg hij verwonderd. Gij ziet er uit alsof gij zooeven den duivel gezien hadt?

— Is mijn vriend thuis? vroeg Charles, terwijl hij den man in de borst greep.

— Neen, mijnheer Keary is tien minuten geleden het huis uitgegaan!

Charles had moeite zich staande te houden! Hij begreep nu volkomen den samenhang van het duivelsch complot, dat tegen zijn vriend beraamd was.

Men had hem uit het huis gelokt, teneinde zoo-doende zijn vriend te kunnen overvallen. Maar hij zou toonen dat hij nog de oude was. Hij stormde de kamer binnen, waar zij het laatst geweest waren. Op de tafel vond hij het briefje in geheimschrift, dat van hem heette afkomstig te zijn. Hij begreep dadelijk dat hij den sleutel verloren moest hebben.

Wanhopig sloeg hij zich voor het hoofd.

— En waar vind ik hem nu! kreet hij wanhopig. Waar hebben de ellendelingen hem heen gebracht!

— Dat kan ik u misschien wel zeggen, mijnheer! klonk een zwakke stem achter hem. De kleine Bob, die zich in zijn bed had opgericht, had deze woorden gesproken!

— Zeg het dan spoedig, Bob! zeide Charles. Wij moeten hem redden, tot iederen prijs!

— Mijnheer Keary is stellig naar het huis gebracht waar Tiger, dat is de chef, altijd komt om zijn bevelen te geven!

En nu deelde de knaap snel en duidelijk mede, waar zich dit huis bevond, en hoe men er in kon komen.

Charles snelde naar de telefoon en belde Henderson, den trouwen chauffeur van Raffles op.

En hij wist nu, dat de brave kerel desnoods tien agenten die hem den weg zouden willen versperren, ondersteboven zou rijden, om spoedig ter plaatse te zijn.

Er waren dan ook geen tien minuten verlopen of de snelle grijze renwagen stond voor de deur. Charles had zich van een nieuwe revolver voorzien, en nog enkele voorwerpen bij zich gestoken

die hem van nut zouden kunnen zijn bij de gevaarlijke onderneming die hun te wachten stond.

Behalve met zijn vervaarlijke kracht was de chauffeur eveneens goed gewapend. Charles legde hem met enkele woorden den gevaarlijken toestand van zijne Lordschap uit en dadelijk was de brave kerel bereid desnoods zijn leven te wagen om dat van zijn meester te redden.

De huisbewaarder kreeg last, goed op den knaap te passen, en niemand binnen te laten, onder welk voorwendsel ook, en de beide mannen begaven zich op weg.

Dicht bij het dievenhol stalde Henderson de auto voor een zeer hoogen prijs en daarop slopen zij naar de plek, vanwaar zij volgens de aanwijzingen van den knaap, het best in het dievenhol zouden kunnen doordringen.

In de onderaardsche kamer van het Hoofdkwartier van de Bende der Raven waren omstreeks dertig mannen bijeen.

Daaronder was er een, die bijna boven allen uitstak en met koelen blik rondzag. Die man was stevig gebouwd.

Het was John Raffles!

Een half uur geleden was hij verraderlijk overvallen en ondanks zijn hevig verzet overmand.

Aan het hoofd van de tafel zat Tiger. Zijn oogen scheen den Grooten Onbekende wel te willen verblinden.

— Eindelijk hebben wij u dus! gromde hij. Het heeft moeite gekost, dat beken ik en twee mijner mannen hebben dit met den dood moeten bekopen, maar wij hebben u in onze macht — dat is de hoofdzaak! En nu wil ik u voor alle deze vraag stellen, John Raffles: wilt gij ons den knaap weder pitleveren dien gij ons ontstolen hebt?

— Neen! antwoordde Raffles kortaf.

— Luister dan goed! Wij zouden u in ieder geval gedood hebben want gij zijt al te gevaarlijk voor ons! Bovendien wil ik den dood van onzen grooten chef wreken, dien gij op uw geweten hebt! Maar wij zouden u eenvoudig hebben neergeschoten! Weigert gij echter, ons den knaap terug te geven, dan zal uw dood een lange marteling worden.

— Ik weiger! hernam Raffles bedaard. De vader van den jongen kan zich ieder oogenblik aanmelden — en dacht gij dan, dat ik hem weder aan schurken van uw allooi zou teruggeven? Gij kent mij slecht als gij dat gelooft!

— Het is goed! siste Tiger. Gij zult het zelf gewild hebben! Mannen doet uw plicht!

Raffles werd door vier krachtige mannen aangegrepen, die hem naar een klein vertrek brachten, voorzien van een hoog aangebracht kelderraam, dat evenwel met een zwaar luik gesloten bleek. In het midden van dat vertrek stond een soort

rustbank van ruw hout, waarvan de pooten in den vloer waren bevestigd.

Raffles werd op deze bank neder geworpen en stevig met touwen daarop vastgebonden, zoodat hij zich in het geheel niet bewegen kon.

Nu trad Tiger met gekruiste armen op zijn slachtoffer toe. Hij wierp hem een blik vol haat toe en zeide:

— Nu zal ik u zeggen, wat er aanstonds met u gebeurt! Als gij den blik naar boven wendt, zult gij daar een langen, vlijmscherpen dolk zien hangen, in het midden met een blok lood bezwaard. Deze dolk hangt aan een dun touw, hetwelk is vastgeknoopt aan een anderen draad, die dwars door het vertrek loopt. Aan dit koord is een langzaam brandende lont bevestigd! Gij begrijpt zeker de werking van mijn kleine uitvinding reeds? vroeg Tiger met een valsch lachje. Zoodra de vonk in de lont het dwars gespannen koort bereikt vat dit vlam — en de dolk ploft naar beneden — juist in uw hart, John Raffles! Ha — ha! Het is niet kwaad gevonden, niet waar? Gij kunt u volstrekt niet bewegen. Maar — gij kunt schreeuwen! Als gij u bedenkt, kunt gij ons roepen en wij zullen u bevrijden — om u den kogel te geven, wel te verstaan! En nu steek ik de lont aan, die een half uur kan branden!

Tiger stak de lont aan, die zich nauwelijks een voet afstand van Raffles' hoofd bevond, zonder dat hij echter bij machte was, het te bereiken.

— En nu laten wij u alleen! zeide Tiger op sarrenden toon. Wellicht hebt gij wel eenige gewichtige dingen te overpeinzen! Komt, mannen!

De bandieten verlieten allen het kleine vertrek, dat slechts verlicht was door de kleine vonk, die reeds heel langzaam langs het lontkoord omhoog klom!

De deur viel dicht en Raffles was alleen.

Strak waren zijn oogen op de vonk gevestigd, de vonk die hem den dood zou brengen! Langzaam steeg zij omhoog, telkens iets dichtter bij het koord, dat zij binnen een half uur zou doen doorbranden! En die doodelijke vonk bevond zich ternaauwer-nood op twintig centimeter van zijn hoofd!

Maar eensklaps viel Raffles iets in!

Hij verzamelde zooveel speeksel als hij maar kon in zijn mond — en spooog uit alle macht naar de doodelijke vonk!

Hij miste!

Nog eens en nog eens herhaalde hij vruchteloos zijn poging! Zijn keel werd reeds droog — toen — met een laatste, wanhopige inspanning, spooog hij juist tegen de vonk... het keldervertrek was in duisternis gehuld!

Raffles slaakte een langen zucht van verlichting, en aanstonds begon hij al zijn krachten in te spannen, om zich van de touwen te bevrijden, die hem bonden.

Na een kwartier was hij daarin eindelijk geslaagd.

Hij stond voorzichtig op, ten einde de dunne draden niet te doen breken, greep den vlijmscherpen dolk en trok hem los. Hij was nu tenminste gewapend. Toen ging hij op het voeteinde van de martelbank staan en kon nu juist het luik voor het kleine raam bereiken. Hij had nog tien minuten om het los te maken! Dan zouden stellig de moordenaars weder binnen komen!

Met behulp van den dolk sneed hij het hout om het slot weg — het luik ging open! Raffles zag uit op een duistere, verlaten binnenplaats. Het was de binnenplaats, welke de bandieten moesten oversteken, om in de loods te komen vanwaar de geheime gang naar het dievenhol leidde!

Plotseling zag hij twee donkere gestalten, die blijkbaar moeite deden niet te worden gezien. Zijn hart klopte! Hij meende zijn trouwe vrienden te herkennen! Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak, en wuifde er mede.

Al zijn zenuwen waren gespannen — nog vijf minuten en hij zou ontdekt worden!

Maar eindelijk schenen de twee mannen het witte doekje te hebben gezien! Haastig kwamen zij naderbij! Raffles had zich niet vergist — het waren Charles en Henderson!

— Spreek geen woord! fluisterde Raffles. Zij zijn hiernaast. Steek mij je handen toe, Henderson, zoodat ik mij daaraan kan optrekken.

De reus gehoorzaamde.

Aan zijn krachtige armen trok Raffles zich naar buiten.

Maar hij was nog nauwelijks halfweg door het keldergat of de deur werd opengeworpen en het vertrek werd helder verlicht!

Een dierlijk gebrul van woede deed zich hooren!

Tiger, die als eerste was binnengekomen, trok zijn revolver en schoot. De kogel drong juist naast het lichaam van Raffles in de raampost!

Maar het zou de laatste kogel zijn, ooit door het bendehoofd afgeschoten!

Charles mikte slechts even op den schurk — het schot knalde — de kogel drong Tiger midden in het voorhoofd. . . .

Raffles sprong op.

— Weet jullie den uitgang? vroeg hij.

— Alsof ik hier geboren en getogen was, antwoordde Charles vroolijk.

— Vooruit dan maar!

Vlug als hazen snelden de mannen over de binnenplaats, terwijl hun vruchteloos nog eenige schoten achterna werden gezonden.

Zij bereikten de straat, nog voor de bandieten hen hadden kunnen inhalen. . . .

Vijf minuten later zaten zij veilig en wel in de auto, die hen in snelle vaart naar het huis in de Victoriastreet terugbracht, vanwaar de kleine Bob aanstonds naar een veiliger oord werd overgebracht — in afwachting, dat zijn vader hem zou komen afhalen!

De volgende aflevering bevat:

DE MOORD IN KENSINGTON ROAD

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885